

BUBUĻU KAMBARIS

2012. GADA SEPTEMBRIS
SPECIĀLIZLAIDUMS

Redaktora sleja

Varētu pavisam droši apgalvot, ka skolēniem ir divi jaunie gadi viena gada ietvaros.

Viens būs īstais jaunais gads. Kad mēs sagaidām gadu maiņu. Aizvadām veco gadu un sagaidām jauno.

Otrs būs jaunā mācību gada sākums.

Jo, patiesi. Kāda gan atšķirība? Abos gadījumos mēs solām sev laboties, uzstādām jaunus mērķus, izvirzām jaunas apņemšanās.

Vai tad neesi sev jau paspējis apsolīt, ka šogad gan es mācišos ļoti cītīgi? Vai lūkojoties uz jaunajiem pergamentu tīstokļiem, tikko nopirktiem Diagonalejas veikalā, neesi sev apsolījis, ka šis noteikti būs tas gads, kad kārtīgi pildīsi mājas darbus un centīsies izkopt savu rokrakstu, lai šos pašus pergamentus aprakstītu glīti?

Jaunais mācību gads ir klāt.

Līdz ar dienas gaišā laika sarukšanu, arvien tālāk attālinās vasaras piedzīvojumu sajūtas. Taču tās vēl joprojām silda, vai ne? Liek atminēties bezrūpīgas dienas, kad Tavs pienākums bija dienu pavadīt ārā, guļot pļavā, skaitot mākoņu aitiņas un košļājot zāles stiebru.

Centies šo sajūtu saglabāt savā sirdī pēc iespējas ilgāk. Lai rudens drēgnums nepiezogas un ar aukstiem vējiem neizpūš to siltumu, kuru glabā savās atmiņās.

Nebēdā, ja vasaras aiziešana izraisa skumjas. Skola noteikti Tev ir sarūpējusi daudz jaunus pārsteigumus, kurus atklāt mācību gada laikā.

Neaizmirsti par savām iecerēm un apņemšanos.

Mēs, "Bubuļu Kambara" redakcija ticam, ka skolā pavadītais laiks var būt tikpat aizraujošs, kā Tavi vasaras lieliskākie piedzīvojumi.

Tev tikai jāļaujas notikumiem, jāatver savu sirdi.

**Sekmīgu jauno mācību gadu novēl,
"Bubuļu Kambara" redaktors
Bendžamins Vaits**

Cūkkārpiešu vasara

Kā visiem labi zināms, daudziem cūkkārpiešiem viens no spilgtākajiem aizvadītās vasaras notikumiem bija skolas organizētais Stounbrukas pārgājiens. Jauno pirmziemnieku atmiņā svarīgu vietu noteikti ieņem vientiešu mācības profesores Mirandas Pendergastas rīkotais iepazīšanās pasākums Haidparkā. Bet būtu pagalam mulķīgi no Tavas puses, dārgais lasītāj, domāt, ka pārējā vasara tika aizvadīta, nīkstot četrās sienās! „Bubuļu kamarim” izzinot audzēkņu raibākos vasaras piedzīvojumus, atklājās, ka cūkkārpieši pamanījās gan bēgt no rozā trušiem, gan spēlēt ar spokiem, un, kamēr daži indivīdi mācījās izdzīvot, citi, šķiet, meklēja veidu, kā cēlāk nomirt.

par apburto mežu, halucinogēnām duļķēm un rozā trušiem

„Nekad nevar zināt, kas tevi gaida aiz nākamā pagrieziena” – tā piedzīvojuma izklāstu uzsāka elšpūšu trešziemnieks Atils Stārs, viens no šī stāsta galvenajiem varoņiem, kuram kopā ar pirmā kursa kraukļanagu Sandri Siliņu bija iespēja izbaudīt teiciena burtiskās nozīmes patiesumu. Kamēr jaunais krauklis vadīja vienmuļu vasaru pie krustvecākiem Notingemā, Atils vienatnē ar velosipēdu apceļoja Angliju, par kompanjonu neizvēloties pat zizli. Abi satikās apkaimes mežā, kad Stārs, būdams draudzīgs un izpalīdzīgs sava torņa pārstāvis, pārtrauca melleņu medības, lai sniegtu palīdzīgu roku puikam ar beigtu riteni, kad mežā sāka „nedabiski strauji satumst”.

Neskatoties uz pēkšņo tumsas iestāšanos, stāsts būtu pagalam neinteresants, ja abiem varoņiem būtu izdevies no biezokņa izkļūt, bet tobrīd apburtais mežs, citējot Atila daiļrunīgos vārdus, „sāka izspēlēt savu laimes ruleti”. Šeit būtu svarīgi piebilst, ka apburts mežs ik pa laikam maina savu izskatu un ka zīmju meklēšana ir vienīgais veids, kā izkļūt no, Atila vārdiem, „meža asinskārās azotes”. Novēršoties no šī jauneklā runasvīra talanta un tulkojot teikto vienkāršo burvju valodā, strupceļa vietā mežs atklāja jaunu taku, kura, kā, ironiski iesmejoties, vēsta Sandris, neveda uz mājām. Tā vietā abi mūsu varoņi nonāca pie aizas, kas lieluma ziņā

Siliņa jaungkungam atgādināja Amerikas Lielo kanjonu. Kāda būtu Tava izvēle, „Bubuļu kambara” lasītāj? Doties lejup pa satrūdējušu virvju tiltu, kurš, citējot pirmziemnieku, neizturētu pat paprāvu žurku, vai kāpt lejup aizā pa „padrupušām akmens kāpnēm”? Lieliski apzinoties, ka viņu svars krietni pārsniedz vispaprāvāko no žurkām, abi devās aizā, vilkaču izsalkušajās rīklēs.

Elšpūšu Atils, kurš tovakar izcēlās ar grīfidora cienīgu drosmes un pārgalvības devu, atrada alu, kas kļūstot šaurāka, deva iespēju Sandrim gūt handikapu, kā uzsvēra vecākais no abiem, ne tikai pār vilkačiem, bet arī pār viņu pašu. „Puika nelikās ne zinīs,” sūdzējās Stārs, manāmi apšaubot Šķirmices lēmumu īpaši izmanīgo pirmziemnieku ievietot Kraukļanagā. Un tomēr abām „vakariņām” izdevās atrauties no izsalkušajiem medniekiem, nonākot pie duļķaina ezera, kas izrādījās liels pārbaudījums Siliņam. Lai nojauktu vilkačiem pēdas, tika izdarīta izvēle, Sandra vārdiem, „mesties ledainajā, netirajā un divainā kārtā spīdīgajā ūdenī”, nevis apiet ezeram apkārt pa sausu taku. Varbūt tad, ja Tava peldētprasme, lasītāj, ir vienā līmenī ar šī konkrētā pirmziemnieka spējām ūdenī, prātīgāk būtu izvēlēties sauszemi, jo Siliņš, sarijies halucinogēno duļķūdenī, atplauka mīlestībā pret savu

ceļabiedru, mīļi dēvējot to par nāriņu. Diemžēl sīkākas attiecību niansas uzzināt neizdevās, jo minētais mīlnieks apzināti steidzās stāstu turpināt.

Sasnieguši durvis ezera otrā krastā, pārdzīvojuši ūdens atklepošanas un, iespējams, Holivudas filmu cienīgas elpināšanas scēnas, mūsu varoņi nonāca bezgalīgi garā gaitenī ar neskaitāmām, simboliem klātām durvīm. Citējot Stāra jaungskungu, „daudzi no tiem [simboliem] bija pazuduši atmiņu dzīlēs, tāpēc nācās spēlēt laimes spēli”, un pa viņa pārinieka izvēlētajām durvīm abi nokļuva telpā, kas bija Atila iztēles auglis. Kā izrādās, bēgot no vilkačiem un glābjot sliksstošo Sandri, viss, par ko trešziemnieks spēja domāt, bija rozā truši un skaistas jaunavas. Pats fantāzijas vaininieks gan savas domas dēvē par sarkastiskām, taču mēs, Atil Stārs, pilnībā saprotam pusaudžiem raksturīgās hormonu vētras un tevi nenosodām. Vai ne? Starpcitu, nonākšanu šajā fantāzijā Sandris raksturo kā divaināko mirkli viņa mūžā, ko, visticamāk, varam dēvēt arī par bērnības traumām.

Pārāgro atklājumu satriekts, apjukušais Sandris uzkāpa trušu bērnam un, kā pats godīgi atzīst, visu sačakarēja. Viņiem tuvojās saniknota trušu māte, un, kā vēsta Atils, „nimfas kļuva par bezacu lidojošiem vampīrkukaiņiem, bet truši – par rozā bombām

ar lielām, nadzīgām ķetnām”, parādot puisim jaunavu un mīlīgi rozā radību patieso dabu un liekot abiem atkal bēgt. Elspūšu trešā kursa students, šķiet, intervijas laikā bija ļoti izsalcis, jo stāstīdams nebeidza sevi un biedru dēvēt par „stilbiņiem” un „kotletēm”, taču arī šoreiz abiem no gardi apzīmētā likteņa izdevās izbēgt. Nokļūstot citā telpā, Atilam nācās stāties pretī savam bubulim - kādam Sandrim nezināmam vīrietim, kurš esot izkļēdzis draudus Atila ģimenei. Nevaram vainot APTZ profesoru Gabrieli Moro, ka Stāram, kurš nebija bruņots ar zizli, ir jāpasakās pirmziemniekam par izglābšanu no bubuļa, kas

varonīgi tika paveikta, nogāžot hipnotiskajās bailēs ieslūgušo no kājām.

Turpinot bēgšanu, mūsu drosmīgie skolasbiedri atkal nonāca telpā ar durvīm, un ir jāpiekrīt Sandrim, sakot, ka tas ir „neloģiski no topogrāfijas, ģeogrāfijas un orientācijas viedokļa”. Tekošā upe telpas vidū spieda abus burvjus ātri izdarīt izvēli, un šoreiz, par laimi, tiem izdevās atrast vienīgās durvis, kas veda ārā no apburtā meža izdzīvošanas spēles. Stārs un Siliņš nonāca sava ceļa sākumā, kur joprojām atradās abu riteņi, un, kā skaisti stāstu nobeidz Sandris, - lai gan viņam joprojām ir

bail no visa iepriekš satiktā, viņš ieguva vērtīgu draugu-Atilu.

Ko mēs no šī varam mācīties? Galvenokārt to, ka nevajag meklēt laimi apburtos mežos, it īpaši tad, ja līdzī nav zižļa. Un, ja nu tomēr sanāk apmaldīties šajā burvestību labirintā, tad jācenšas fokusēt domas uz izglābšanos, nevis uz rozā trušiem, fejām un citām fantāziju ainām, kas var traumēt mūsu jaunākos ceļabiedrus. Un, lai arī ir vienkāršāki, dzīvību mazāk apdraudoši veidi, kā iegūt vērtīgus draugus, uzgavilēsīm saviem torņa vai skolasbiedriem par veiksmīgu izglābšanos!

par viltus piparmētrām, sarkanām kedām un slīcināšanas mēģinājumiem

Ne mazāk dramatiskiem notikumiem bagāta, šķiet, bijusi divu Slīdeņa nama pārstāvju vasara. Lai izvilinātu šo stāstu no piektā kursa audzēknes Evitas Dēmo, nācās krietni papūlēties, un arī otra stāsta varone svaigi iešķīrotā Estelle Noela Blakveila bija pierunājama vien apmaiņā pret vairākiem piparmētru mafiniem.

Abas meitenes satikās pie kādas pamestas ēkas Londonas privātmāju rajonā laikā, ko minētā piektziemniece dēvē par vēsu, lietainu nakti, bet Blakveilas jaunkundzes atmiņā palikusi „jauka, saulaina pēcpusdiena”. Bez veritaseruma palīdzības nespējot spriest, kurai no dāmām ir taisnība, varam secināt, ka vismaz viena no viņām notikuma vai intervijas dienā bija apreibinošu vielu varā. Evita Dēmo šajā vientuļajā vietā, kā pati stāsta, nonāca atceļā no veikala, kur bija devusies, mātes sūtīta, piebilstot, ka nav iespējams iedomāties, cik „baisas ir nepriecīgas mātes, kas nedabū savus ķeksiņus ar šokolādes gabaliņiem”. Turpretī tobrīd topošās cūkkārpietes uzmanību bija

piesaistījušas piparmētras pamestās mājas dārzā, kuras, kā minētā taisnojas, viņa nav gribējusi zagt, bet gan iemūžināt fotogrāfijā, kādēļ pakāpusies uz vārtniņiem, tajos, nelaimīgā kārtā, iesprūstot.

Evita, izdzirdot dīvainu skaņu, acumirkli devās tās virzienā un ieraudzīja, citējot, Dēmoprāt, ļoti svarīgo, „dzeltenu lietusmēteli, kura kapuce tikai daļēji pasargāja matus no salīšanas, jo viņnainas, garas cirtas līda ārā; zobos iekostu lukturīti, rokas melnos ādas cimdos un vienu kāju ar sarkanu kedu, iesprūdušu metāla vārtniņos”. Ja varam ticēt piektziemnieces stāstītajam, viņa nešauboties devās palīdzēt svešajai meitenei - jo „kurš tad viņas pozīcijā tā nedarītu?” -, izveicīgi pārrāpjoties pāri vārtniņiem, kuri vēlāk izrādījušies neaizslēgti. Estelle, savukārt, raksturo Evitu kā „pašu lēnīgāko un neveiklāko glābēju pasaulē”, vairākkārt uzsverot, ka vecākā meitene ir īpaši aizdomīga un, visticamāk, ar kriminālu pagātni. Iekļuvusi dārzā Estelle, pēc Dēmo teiktā, „skrēja grābt piparmētras”,

bet pirmziemniece identiski raksturo zilmates turpmāko darbību. Pieņemot, ka šo stāsta daļu prāta aptumsums nav ietekmējis, varam secināt, ka abas kāri devās pēc piparmētrām, kas, kā abu stāstītajā sakrīt, izrādījās narkotikas. Blakveila neaizmirst piebilst, ka Evita Dēmo esot savākusi tās sev, vedinot mūs domāt, ka slīdeņu piektziemnieces atmiņa var saturēt daudzus miglainus caurumus, kuros, pavisam iespējams, dejo Atila Stāra rozā truši.

Pēkšņi sākoties krusai vai spēcīgam lietum, abas varones meklēja patvērumu. Nav zināms, vai Estelle „atmūķēja mājas sāna durvis”, kas Evitu Dēmo pagalam šokēja, vai arī vecākā jaunkundze pati tās „skrēja lauzt laukā”, bet rezultātā slīdenes attapās puteklainā telpā poltergeista sabiedrībā. Mezdamās bēgt, abas ielūza grīdā, kas, meitenēm atkal vainojot vienai otru, liek mums domāt, ka pie vainas bija puvisi grīda un abu neveiklība. Dēmo gan stāsta, ka vispirms ielūzušajai Estellei mēģinājusi palīdzēt, sniedzot roku, bet vardarbīgās kustības, ko

slīdene, to stāstot, izpilda, mudina šo apgalvojumu apšaubīt.

Atgriežoties pie stāsta: mūsu jaukā skolabiedrenes nonāca pagrabā, kas bija pilns ar, citējot Evitu, „milzīgām, baltām, lipīgām un pretīgām sēnēm”, un, kā aprakstu papildina drošsirdīgā Blakveila, „daudz absolūti pretīga, netīra un smirdīga ūdens”. Estelle slēpās aiz Evitas muguras, izmantojot augumā lielāko meiteni kā vairogu, bet viņa, kā pati visai naivi uzskata, - aiz muguras stāvošo padarīja par ēsmu. Tad, abām vēl atrodoties pagrabā, no visām pusēm uzglūnēja divainas, milzīgas, slepkavnieciskas dubļu kaudzes. Ja tic pirmziemnieces vārdiem, tad Evita Dēmo, kauns un negods viņai!, tobrīd metās bēgt, atstājot jaunāko varonīgi cīnīties pret briesmoņiem. Pēcāk gan zilmate esot atgriezies un mēģinājusi nabaga Estelli noslicināt, kamēr, kā apgalvo Dēmo, sīkaļa, uzlecot virsū, esot slīcinājusi viņu. No dzirdētā varam spriest, ka, visticamāk, abas spēlējušas uz dubļu monsturu jūtām, demonstrējot tiem meiteņu izklaides smirdīgā ūdenī.

Stratēģijai izgāzoties, slīdenes bēga no asīnskārajām dubļu pikām un nonāca kādā laboratorijā ar ciparu trīs uz

durvīm. Telpā meitenes gaidīja vecs elfs, kurš, pirms piektziemniece paspēja ko izdarīt, ievilka Estelli tunelī, noturēdams to par sen milēto un zudušo saimnieka meitu. „Bubuļu kambarim” diemžēl neizdevās noskaidrot patiesību par Blakveilas jaunkundzes pagātnes mīlas dēkām, taču pat vienīgā šī notikuma aculieciniece ainu raksturo kā nolaupīšanu. Un, lai gan Evita Dēmo par to nemin ne vārda, otra stāsta varone apgalvo, ka zilmate minētajā laboratorijā esot savākusi „kāda psihopāta atskaišu žurnālu”, kurā, citējot Estelli, „bija pierakstītas drausmu lietas”, tomēr sīkākus paskaidrojumus viņa nesniedz.

Izkļūstot no tuneļa, sākumā elfs ar Estelli, vēlāk arī Evita, kas, pirmziemnieces vārdiem, „kā glābējs bija pilnīgi nederīga”, nonāca otrā stāva dzīvojamā istabā, kur gaidīja tas pats poltergeists un vēlējās spēlēt paslēpes. Ar sejas nolasāmām šausmām slīdenes atceras, ka spoks piedāvāja, kā stāsta Dēmo, „atbrīvot viņas no nevajadzīgajiem ķermeniem, kas nespēj pat lidot”, tādējādi vēloties spēli padarīt godīgāku.

Poltergeists aizlidoja meklēt „darbarīkus”, un tālākie notikumi mums ir visai

neskaidri. Ja ticam Blakveilai, viņa bijusi vienīgā, kas domāja par izglābšanos, tādēļ varonīgi iebliuzusi elfam pa galvu, kamēr piektā kursa slīdene tikai „vazājusi līdzī to stulbo žurnālu un svaidījusies ar jociņiem”. Turpretī viss, ko mums atklāj Dēmo, ir tas, kā abas kopīgi izlēkušas pa otrā stāva logu. Estelle uzstāj, ka tā bija viņas ideja, kas izdevusies, pateicoties tikai un vienīgi pirmziemnieces atjautībai. Pēc sāpīgas piezemēšanās, kā par brīnumu, nesalaužot nevienu pašu kauliņu, meitenes atkal sastapās ar spoku, un šoreiz situāciju ar slīdenes cienīgu izmanību glāba Evita, piedāvājot baltajam tēlam spēlēt maldugunis un aizsūtīt to pēc luktura, ko par savu nopelnu, daiļrunīgi dēvējot Dēmo par „Zilo Vistu”, uzskata gados jaunākā slīdene.

Abas, kā redzam, sveikas un veselas tika prom no pamestās, apsēstās mājas. Šajā gadījumā varam mācīties ne tikai to, ka nekādu iemeslu vadītiem nevajag spert kāju svešās ēkās, bet arī to, cik graujoši mazgadīgus burvjus iespaido narkotikas, kā rezultātā tie nespēj sniegt patiesu informāciju. Atliek vien cerēt, ka pēc piedzīvotā stāsta varones vairs ar savām dārgajām dzīvībiņām nespēlēsies.

par jaunām prasmēm, ierobežotiem resursiem un siera bulkām

Izglītojšs un tikpat kā dzīvību neapdraudošs bija divu visiem labi zināmu trešā kursa elšpūšu Džeralda Arfeusa Nordstouna un Sofijas Fēnikas piedzīvojums, kuru pēdējā raksturo kā „jaukāko un vērtīgāko” visā vasarā. Pēc Džeralda iniciatīvas, ka arī abpusējas vēlmes gūt jaunu pieredzi un izkopt prasmes, abi bija sarunājuši doties uz nedēļu garo izdzīvošanas nometni burvu bērniem „Meža gariņi”. Kā pārsteigts atklāja Nordstouns, nometne tika maskēta aiz vientiešu

bērnudārza rīkota pasākuma. Un patiešām! Ko gaidītu Tu, dārgais lasītāj, sastopoties ar nosaukumu „Meža gariņi”? Citējot Fēniksas jaunkundzes teikto, viņa gaidīja „kaut ko līdzīgu šķēršļu joslām vai peīntbola laukumam, kurā nedaudz pakarot”, taču maldījās.

Šī nometne izrādījās pretstats mūsu miermīlīgo skolabiedru gaidītajam, un nebija brīnums, ka „Sofi” un „Dži”, kā abi viens otru mīļi dēvē, tajā bija vienīgie cūkkārpieši. „Bubuļu kambarim” mēģinot

izvilināt kaut ko vairāk par abu balodišu attiecībām, Džeralds aizbildinās, pieticīgi dēvējot Sofiju vien par „kursabiedreni un draudzeni”, izvairīgi piebilstot, ka atmiņas no nometnes ir, viņa vārdiem, „pabalējušas”. Zinot, ka kopš notikuma ir pagājis tikai mēnesis, šādi atmiņas traucējumi šķiet ļoti aizdomīga parādība veselīgam, trīspadsmit gadus vecam jaunietim. Sofijai, par laimi, šādu problēmu nav, un viņa spēj mums pastāstīt vairāk.

Visus „Meža gariņu” dalībniekus jau pirmajā pēcpusdienā sadalīja trīs komandās, un abi cūkkārpieši, pagalam Fēniksu saskumdinot, nonāca dažādās. Nometnes galvenais uzdevums bija neutralizēt pretiniekus, kas, kā skaidro Sofija, nozīmē „tos aizlidināt pa gaisu, apdullināt vai kā savādāk noburt tā, lai tie nespētu vairs pāvicināt zizli.” Turpmākā nedēļa tika pavadīta nepārtraukti un, kā elšpūte uzsver, pat naktī, tvarstot pārējo komandu dalībniekus. Katru vakaru ar izsniegtiem pārtikas krājumiem un telti dalībniekus izdzina mežā, kur bija jāizdzīvo un jāpaliek burt-spējīgam turpmākās deviņpadsmit stundas. Nudien nav jāapšaubā Sofijas Fēniksas apgalvojums, ka mēs „pat iedomāties nevaram, cik nervu šūnu viņa to piecu dienu laikā pazaudēja”. Džeralds ar acīmredzami uzspēlētu vienaldzību un brašumu teic, ka tas nebija nekas dzišs, „tikai mežs un burvestības”.

Un it kā ar to nebūtu gana! Tu, kļūdieš, lasītāj, ja domā, ka pārējās piecas diennakts stundas abi elšpūši vadīja viens otra skavas, dziedējot brūces un dūdinot mierinošus vārdus. Patiesībā, katru vakaru vismaz divas stundas notika treniņi, kuros mūsu intereses objekti jebšu stāsta varoņi apguva pārsvarā aizsardzības burvestības, tikai pēdējā nodarbībā tīkot pie trieciēnburvestībām. Lai gan nav zināms iemesls Sofijas antipātījai pret siermaizēm –

varbūt tas ir tikai viņai un „Dži” zināms šifrs -, viņa saka, ka trieciēnburvestību apgūšana bija kā „šokolādes maizīte pēc visām siera bulkām”. Pati Fēniksa gan godīgi atzīst, ka pa dienu viņu apmācījuši pieredzējušākie komandas biedri, un lepni pastāsta, ka tagad prot skaņas izolācijas, vietas neredzamības burvestības un prasmes Protego lietošanā arī esot augušas. Gandrīz izpļāpājusies par kādām pašrocīgi apgūtām, visticamāk, tumšām zintīm, elšpūšu trešziemniece steidz stāstu turpināt.

Visiespaidīgākā, pēc Sofijas domām, bija pēdējā kauja, kad visas komandas sastapās aci pret aci un, meitenes sajūsminātiem vārdiem, „izklapējās uz velna paraušanu”. Fēniksa atzīst, ka viņa neatradās kaujas epicentrā, tāpēc daudzi izšķiroši notikumi gāja secen, kamēr Nordstouna tā brīža gaitas, gluži kā viņa atmiņa, ir miglā tītas. Sofija tikusi neutralizēta, kā pati teic pēc aizdomīgi ilgās apdomāšanās, kas liek to apšaubīt, tikai pašā nometnes izskaņā – episkās kaujas laikā. Cīņām beidzoties, cik zina stāstīt trešziemniece, visi dalībnieki bija neutralizēti, un, kā viņa ķīķinot piebilst, nometnes vadībai nācās tos meklēt. Neskatoties uz dramatiski traģisko cīņiņa iznākumu, Sofija ikvienam „Bubuļu kambara” lasītājam novēl piedzīvot šādu kauju: „Visapkārt dzirksteļo, visi kaut ko bļauj, kliec, pavēl viens otram, bet neviens neko

tā arī īsti nedara, tikai turpina šaudīties ar visiem iespējamajiem lāstiem pēc kārtas.” Jādomā, vai ko šādu novēlot starp elšpūtes pūkainajām spalviņām nav parādījis kāds indīgs zobs.

Galū galā, pārvarējuši visas grūtības un atšķirtību, abi audzēkņi atzīst, ka nometnē pavadītais laiks bija ļoti noderīgs. Kā stāsta Nordstouns, viņš tagad labāk prot darboties komandā, plānot stratēģijas un, gluži kā mūsu dārgumiņš Teds Rouzs, spēj būt modrs jebkurā diennakts laikā, ja vien, kā mēs labprāt piebilstam, puisī nemoka pēkšņa amnēzija. Papildus uztrēnētai reakcijai un buršanās prasmēm elšpūšus priecē arī jauniegūto paziņu loks. Par derīgu tiek atzīta arī prasme izdzīvot mežā ar minimāliem līdzekļiem, un, kā smejojot saka Sofija, „burvim daudz nevajag; nedod paēst, dod zizli”. Turpretī Džeralds ir īpaši attīstījis „mākslu pielavīties un izvairīties”, tāpēc nebrīnīes, lasītāj, kad šis trešziemnieks tev nemanīts piezagsies atklātā laukā vai kad kalambola mačā neviena āmurgalva vairs nespēs šo ķert. „Tāds pozitīvs vasaras notikums, kurā neatslābām no skolas un izglītojamies, piedevām gūstot prieku un izklaidējoties” – šādiem skaistiem vārdiem gremdēšanos ierobežotajās atmiņās noslēdz Džeralds, un mēs apņēmamies puisim dzimšanas dienā sagādāt kvalitatīvu visatgādni.

Visbeidzot „Bubuļu kambaris” tic, ka arī Tev, vismīļlais lasītāj, bija patīkama un jauka vasara, ja reiz esi to izdzīvojis. Vārda tiešā nozīmē.

Septiņas lietas, par kurām Tu negribi domāt pirmajā septembrī,

jeb viela pārdomām par Cūkkārpas leģendām un mistērijām mācību gada sākumā.

Sveiki, neciešamie lasītāji! Malacis un Malacis novēl, lai turpmākais teksts jums liek prātelot par Cūkkārpu, tās dzīvi un par to, ko šī raksta radīšanas laikā Malači ir vai nav pīpējuši! Šim gadam sākoties, ir taču notikušas tādas lietas, kas var likt aizdomāties, kāpēc tās notiek un ko tieši izmaiņas vai izmaiņu trūkums mums sola nākotnē.

1. Varbūt pirmziemniekiem ir jāgaida vesels gads, līdz būs iespēja uz skolu ierasties nevis laivās, bet karietēs, bet varbūt tomēr priecāties, ka tas prasīs veselu gadu, jo, kā zināms, karietes velk testrāli. Testrāli ir neredzami tiem, kas nav redzējuši nāvi, ne tā? Vai pilnīgi viss testrāliem ir neredzams? Cik liela ir iespēja nāvi neredzējušam skolēnam iekāpt neredzamā testrāla kakā?

2. Skolas uzraugi ir bargi cilvēki un skolēniem ierodoties, to mantas tiek pārmeklētas, lai netiktu ievestas dažādas nelegālas lietas, vai ne? Bet viela visiem pārdomām – kur nonāk visa skolēnu kontrabanda? Vai kāds šeit nesaskata sakarību ar Teda Rouza lielo vajadzību pēc ikdienišķām mikstūru dozām? Ej nu sazinī, kas tajās mikstūrās tiek likts iekšā un vai gadienā viņš nesēž uz skolēniem konfiscētu mantu un ēdmaņas kalniem. Kā nekā Tedam skolā ir pašam savs tornītis. Interesanti, vai ar jauno uzraugu Vaskēzu grasās dalīties?

3. Pie kontrabandas bieži vien ir pieskaitāmi arī nelegāli ievesti dzīvnieki. Katram, kā pirmā, tā arī vecāka kursa skolēnam ir zināms, ka uz skolu ir ļauts vest tikai VAI pūci, VAI krupi, bet nereti tiek atvesti arī citi zvēriņi. Kur paliek tie? Varbūt Jums teiks, ka tiek nosūtīti atpakaļ uz skolēnu mājām, bet Malacim tīk uzskatīt, ka ne par velti gaļas pīrāgi Cūkkārpā vienmēr ir svaigi.

4. Visi, kas pavadījuši kaut dienu skolas sienās, apjautīs, ka skola mainās ik dienu. Te uzrodas kāda telpa, te pazūd, kāpnes grozās kā pašām tīk. Tā ir lieliskā skolas mistērija, vai ne? Jā, bet kāpēc tas ir jāuztver par ko labu? Ja nu Cūkkārpa ir nevis ēka, bet liels dzīvnieks un tas ir tikai laika jautājums, kad visi skolēni tiks apēsti? Un varbūt tieši tādēļ skolēni var saskrieties visneparastākajās vietās, uzskatot, ka tā ir nejaušība. NĒ! Lielais Brālis mūs vēro!

5. Kāpēc skola atrodas tik tuvu bīstamam mežam? Visi zina principu „izdzīvo stiprākais”, bet šis teiciens iet roku rokā ar „izdzīvo gudrākais” un mežs ir tādas lielas muļķu lamatas, kur nepaklausīgie skolēni dodas un tā vietā, lai izrādītu drosmi, kļūst par kapraču problēmu. Ak, viltīgā, viltīgā skola!

6. Prefektu pārraudzināšana un pasniedzēju utopiskās idejas? Ak, nabaga, nabaga prefekti. Vai zināji, ka tikai retais patiesi priecājas par šo amatu? Cik daudz šis tituls dod ekstras, tikpat daudz arī uzliek pienākumu un nevienam nepatīk pienākumi. Baumo, ka prefektu skaitu vienā tornī no diviem, palielinās uz četriem, lai pasniedzēji varētu izdresēt gada laikā divreiz vairāk skolēnu un piespiestu viņus kļūt atbildīgākiem un kārtīgākiem. Līdzšinējā pieredze gan rāda, šī viltīgā sistēma nav tik pateicīga, kā skolas vadība vēlētos.

7. Profesoru vecumi. Kāpēc vidējais vecums pēkšņi audzis? Vecākie skolēni zinās teikt, ka agrākajos gados pasniedzēji uz Cūkkārpu nākuši mācīt visai jaunā vecumā, sākot pat no 17 gadiem. Nevarētu teikt, ka tagad kas pārāk daudz mainījies, lidošanā pirmziemniekus dresēs pērnā gada absolvents, bet otrs tāda paša vecuma indivīds ir aizspēries līdz direktora, lai arī tikai vietas izpildītāja, beņķim. Tomēr nevar noliegt, ka gados veco pasniedzēju skaits ir krietni audzis. Pateicoties tādiem indivīdiem, kā Ešvorts, Isams, Čārlzs, Makeivons un Smīta, pasniedzēju vidējais vecums krietni audzis. Laikam skolas vadība testē, kas ir labāk, ļaut skolēnus bakstīt teju vienaudžiem, vai arī cilvēkiem no pagājušā gadsimta. Neveiksmīga eksperimenta gadījumā, protams, jācieš skolēniem. (hahā, to jūs arī esat pērnījuši!)

Uzskaitīt varētu vēl daudz un dikti, bet Malacis un Malacis noteikti grib likt aizdomāties Jums pašiem, tā arī novēlēt šausmīgi draņķīgu šo mācību gadu un lai Trejburvju turnīrs nodeldē visus jūsu nervus!

M&M

Kā VINUS saskaitīt?

Cūkkārpās tradīcija katru gadu mainīt profesorus nav paslīdējusi garām nevienam, varbūt tikai pirmziemiekiem, kas paši ir tikko kā ieradušies. Taču ja esi šeit pavadījis jau gadu, pamani lielās izmaiņas un jaunās sejas pie profesoru galda, katru rītu, kad dodies brokastīs. Profesori ir gluži kā maināmas figūras, kuras katru gadu pārstāv savus priekšmetus - līdz ar to tie paliek, bet Viņi mainās. Un esošajiem Cūkkārpas skolēniem katru pirmo septembri noderētu jauks bukletiņš ar informāciju par jaunajiem Viņiem, vai ne?

Lūk, šeit tas ir.

Sāksim ar alfabētisku sarakstu:

APZT - Gabriels Moro; Astronomija - Megana O'Braiena; Burvestības - Kristians Ross; Herboloģija - Erīna Smīta; Lidošana - Toms Lunaro; Maģijas vēsture - Alfreds Makeivons; MBK - Dani Isams; Mikstūras - Sedriks Ešvorts; Pareģošana - Džestīne Loja; Pārvērtības - Reinsfords Čārlzs; Vientiešu mācība - Miranda Pendergasta.

Ērtības labad atmetīsim pieklājīgo formu "profesori" un īsuma labad - atmetīsim arī vārdus. Jo mēs visi taču zinām, ka domās parasti viņus saucam par Makeivonu, Lunaro un Moro, vai ne?

"Cūkkārpas vectētiņi"

Isams, Ešvorts un Čārlzs. Šie trīs noteikti varētu Ziemassvētku laikā uzņemties Salavecīša lomu un būtu ideāli piemēroti vakara pasaku lasīšanai Slimnīcas spārnā. Katrā piemērotā brīdī pastāstītu par "savu jaunību" un "kā tad viss bija savādāk". Nebaidies, ja kāds no "Vectētiņiem" aizmirsis tavu vārdu - Viņiem visiem tu esi tas pats mazākais no mazbērniem, kas kaut ko bija nogrēkojies un tagad gaidīji kaut ko pa vidu pērienam un ledenei. Pieminot savās sarunās Čārlzu bieži vien sanāk lietot tādus vārdus kā "smiltis birst ārā" un "ešvorts 2.0", kā arī kodolīgo un īsi trāpīgo frāzi "vecs". Tikmēr pats Ešvorts gluži vai piedzīvo savu otro bērnību - "enerģisks" un "tauriņš" tiek izmantots lai viņu aprakstītu - vai tas jau būtu vecuma plānprātīgums, kas viņu bija sasniedzis? Taču

šos vārdus patīkami atsver patiesais "Cūkkārpas vectētiņš" - Isamu regulāri raksturo kā "jauku" un "lāga zēnu"

"Cūkkārpas supermodeles"

O'Braiena, Loja un Pendergasta. Un Lunaro. Četrinieks, kas apvieno jaunību, lielisku izskatu un ... darbu skolā? Liekas, ka kaut kas nav fūrs, jo no malas lūkojoties, šie četri tik tiešām izskatās pēc modelēm un aktrisēm ... un aktiera, kam nekas nebūtu meklējams skolā. O'Braienam jau pa gabalu var atpazīt pēc matu krāsas - līdzīgi kā Pendergastam ... un Lunaro, kurus visus vieno blondais matu kumšķis, kas ļauj piekabināt šiem visus blondiņu stereotipus un paejot vienam no tiem tev garām, iegrimt blondiņu joku maratonos. Un, ja Pendergastam pielīdzina vientiešu žurnāla "Cosmopolitan" modelei, tad

Lunaro - apakšbikšu modelim; un viņa vispārējais Zaigojums liek viņam izskatīties tikai pārliecinošākam savā jaunajā ... "amatā". Un Loja - jā, viņai pienākas pašai sava kategorija, par kuru nedaudz zemāk.

"Cūkkārpas stūrainie akmeņi"

Moro, Smita un Makeivons. Šeit mēs pārceļamies tīri no izskata kategorijas uz rakstura. Ja ir vēlme pēc pamatīgas Pamatīguma devas, zināšanām savā priekšmetā un spējas ieborēt skolēnu galvās lietas, kuras tie paši tur nemaz negribētu ievietot, tad šie ir istie pie kā vērsties. Nebrīnīs ja dzirdēsi vienā teikumā "gudra" un "skarba bāba", ja runa ies par Smitu - nodarbības nav nekāds pikniks, taču savu priekšmetu viņa noteikti pārzina. Moro daļa skolas sauc par "varoni", citi saka ka viņš to vien dara kā "brien pa skolu", bet citos mirkļos ir "spārnots". Lai vai kā, ar Moro ir jāreķinās un nebrīnīs, kad viņa portrets parādīsies kaut kur Vijāgo kāpņu reģionā. Visi zina, ka Makeivons ir kā bites - nekad neko nevar zināt, un bieži vien lietotie vārdi lai šo personu aprakstītu ir "trollis" un "psihs" un frāze par skrūvītēm, kas ir kaut kur aizrīpojušas, taču gluži kā divi iepriekšējie, arī Makeivons zina par goblinu dumpjiem un troļļu kariem daudz vairāk un vēl nedaudz, nekā tu būtu spējis iedomāties, un pat vairāk nekā bibliotēkas grāmatas cenšās tev ieskaidrot.

"Misters Unikālitate"

Rodas iespaids, ka, ja tu esi kraukļanags, tev ir tēvs, kas strādā Burvestību Ministrijā un tu esi

Kopumā - pirms dodies klāt kādam profesoram, zini kurā kategorijā tie atrodas un apdomā savu pieeju. Jo Cūkkārpā no tā ir atkarīga ne tikai tava popularitāte un pēcstundu ilgums, bet arī veselība un dzīvība.

Atrakstīšanās: Slepēnais ziņotājs Ķeza neatbild par raksta saturu, vien atkārtoti caur skolu noklausītas ziņas un apkopo tās vienā kopīgā rakstā.

tikko pabeidzis Cūkkārpas septīto kursu, tad solis līdz Raganības un Burvestību Arodskolas direktora (precīzāk, direktora vietas izpildītāja) krēslam ir ir tik niecīgs, ka to spētu paveikt pilnībā ikviens. Tātad, ja augstākā amatā ir tavs tēvs BM, jo ātrāk tev pavērsies iespēja kļūt par "bosu". Daži teic, ka naktīs viņš pārvietojas pa skolu melnā apmetnī, un ka pret viņu ir izteikti vairāki draudi, rakstītas petīcijas un klusi murmināti vārdi "nožmiest", taču ja Ross pagulētu kādas četrdesmit piecas minūtes uz psihologa dīvāniņa tad tam divi vienīgie vārdi, kas nāktu prātā būtu "introverts sociopāts". Līdz ar to nāk arī brīdinājums - nodarbību ietvaros runā par tēmu, bet ārpus tās, esi pilnībā pārliecināts, ka tavu prasību, jautājumu un domu atbalsta vismaz ducis Burvu Likumu un Dekrētu pirms soļo Rosam klāt un kaut ko mēģini panākt.

Un visbeidzot "Mis Unikālitate"

Loja. No attāluma lūkojoties droši iederās "supermodeļu" kategorijā, taču viņai pienākot tuvumā tev vairāk liekas, ka esi nonācis ačgārnā zemē, kur tu kļūsti par garlaicības kalngalu, bet viņa par tavu vienīgo izklaides avotu. Ja "rotāļīgums" ir vēl maigi teikts, tad domu un loģikas aiziešana "pa gaisu" ir jau kaut kas nopietnāks. Un atsevišķos gadījumos var tikt pie tāda apraksta kā "crazy b* from out of space" (nepārfrāzējot un nekādā veidā neizmaiņot izdzirdēto frāzi).

Ko darīt, ja esi izdarījis nedarbu un nevēlies, lai Tevi pieķertu vai ieraudzītu BK?

Apkopoti labākie padomi nevēlamu situāciju novēršanai!

- **PATIESI STĀSTI!**

Tu stāvi pie izsista loga un salūzuša beņķa, kas, tāpat kā grīda, ir noklāts ar sašķaidīta stikla lauskām... Tu paveries pa izsisto logu un pamani to puķupodu, kas nokritis no palodzes, turklāt Tu esi prefektu stāvā... Tu domā, ka vairs nevar būt nekas briesmīgāks, taču Tu maldies, jo izdzirdi tālumā balsis - tur sestziemniekiem beigusies astronomijas teorētiskā nodarbība, turklāt kuru katru brīdi var uzrasties prefekti un vecākie, par profesoriem nemaz nerunājot... Tu domā, ka vēl briesmīgāk vairs nevar būt, taču Tu maldies, jo...

...BK ir visur. Mēs Tevi vērojam no ēnām, jo mēs nespējam gulēt, mūsu uzticamie ziņotāji var ielīst vismazākajās spraugās un ciešākajos bruņutērpos, mums ir aģenti pat prefektu varzas rindās, mūsu aģenti ir pat garām lidojošas mušas... Ir neiespējami, ka kāds no BK Tevi vēl nav pamanījis, taču Tavā mazajā pirmziemnieka sirsniņā vēl ir cerība, ka BK aģenti ir aizgriezušies.

Cītiem vārdiem sakot, bija pēdējais laiks savākt aiz sevis atstāto nekārtību, ja esi parasts mietpilsonis, vai bēgt, ja esi kārtīgs asa sīžeta piekritējs.

Ja esi parasts mietpilsonis, tad mēs vienkārši piedāvājam sagaidīt kādu no Cūkkārpa Vadošā gala - prefektu, profesoru vai daudzacaino Tedu - , uztaisīt slavenās kucēna actiņas un pucēt savu stāstu vaļā, naivi cerot, ka neliks atlikušo skolas gadu atsēdēt karcerī vai pavadīt karājoties aiz pirkstgaliem Rosa kabinetā, laiku īsinot izsakot nejaukas piezīmes par telpas interjeru, kas, kā ziņo BK uzticamie un nekad nekļūdiģi ziņotāji, ir vienkārši briesmīgs.

Neatmaksājas būt elšpūtim, ne?

Taču gadījumā, ja esi šo noziedzīgo ainu pastrādājis netišām un nevēlies pats to sakopt, ja esi to visu izdarījis tišām un vēlies, lai visi to pamana, bet nevēlies, lai Tevi pieķer, ja esi gatavs riskēt savas personiskās Brīvības vārdā, BK laipnā un izpalīdzīgā komanda ir gatava atklāt pāris noslēpumus, kurus vārds vārdā pildot var palikt pat BK nepamanīts! Izklusās neticami? Izmēģināsi - zināsi, ka viss, kas rakstīts šajā avīzē, vienmēr ir patiesība, tīrāka par Skeiza Flauersa mājasdarbiem!

Ak, Tu droši vien savas neremdināmās ziņkārības uzplūdumos nespēj beigt nolādēt mūs par košļājamās gumijas stiepšanu garumā, taču šeit mēs varam Tev iemācīt vērtīgu atziņu - gumija vienmēr plīst, kad to stiepj (vai arī sit pa pirkstiem, kad tā netišām izslīd no tvēriena). Pacietība, kā stāsta Šķirmice topošajiem un esošajiem elšpūšiem Šķirošanā, ir tikums! Mēs - BK laipnā un izpalīdzīgā komanda - vien sakām, ka pat tad, ja esi Kraukļanags, Grifidors vai Slidenis, Tev jāprot būt pacietīgam, bez šīs īpašības Cūkkārpu nebeigt - šeit vienkārši notiek tik daudz brīnumu viena mācību gada laikā, ka pat mūsu avīze ir par maz, lai to visu spētu jēgpilni aprakstīt!

Un te nu saturies to priekšā! Šeit ir apkopoti labākie padomi, kā izklūt no ķezas nepamanītam - patiesas un pārbaudītas vērtības!

1. **Kā izvairīties no BK reportieriem?**

- a. Pārcelties uz Bosbatonu.
- b. Pārcelties uz Durmštrangu.

Ak, jūs naivie! Pārceļšanās uz citu skolu ir vienīgais veids, kā noslēpties no BK aģentiem, lai arī pat tas negarantē drošību - BK ziņotāji ir visur, BK ir sakari visās aprindās, pat Bosbatonā un Durmštrangā. Baidies no mums. No mums izvairīties ir grūtāk nekā no Teda Rouza. Tu nekad nezini, vai citziemnieks, kam izkratīji sirdi, patiesībā nav BK reportieris, jo BK ir visos sabiedrības slāņos.

2. **Kā izvairīties no citiem nevēlamiem purniem?**

- a. Asa sīžeta šausmeņu variants.

- i. Skriet ko kājas nes un pilnā rīklē kliegt: "JŪS MANI NEKAĀD NENOĀERSIET!"
ii. Šausmu filmu pirmais likums - neskatīties atpakaļ, citādi briesmonis izrādīsies priekšā, - pavisam noteikti nedarbojas arī Cūkkārpā. LŪRI AIZ MUGURAS IK PĒC TRIM CENTIMETRIEM - tā pavisam noteikti ir daudz drošāk.

iii. Tālāk seko divi iespējamie varianti:

1. Tevi noķer, kamēr skrien un lūri aiz muguras.

a. Tu tiec aizvests uz Rosu kabūzi.

b. Tev piešķir sodu.

2. Tu turpini skriet, līdz esi pirmajā stāvā, brīnīdamies, kāpēc vajātāji ir tik lēni.

a. Pusstundu pastāvi, kamēr sadzirdi tuvojošos soļus.

b. Panikā ielien Slotu skapī un sāc tērzēt ar tiem, kas, bēgot no citas nozieguma vietas, paslēpušies tur.

c. Kopā tikt pieķertiem.

d. Jūs aizvedīs uz Rosu kabūzi un piespriedīs sankcijas, taču jūsu dvēseles tiem nesalauzt, jo sodus izciest ar kompāniju ir daudz vieglāk - pat BK uzticamie darbinieki to zina.

e. Jebkurš normāls cūkkārpietis apspriestu nākamo, kopējo nedarbu. Šo, lūk, dārgais draugs, sauc par jaunu labāko draugu iegūšanu ar nepārprotami lielisku stilu.

b. Daudz garlaicīgākais variants, ko tautā dēvē par "Trīs S":

i. Stāvi sava pastrādātā nedarba vietā.

ii. Sagaidi, kamēr garām iet kāds prefekts.

iii. Stāsti, ka gāji garām un pamanīji šo drausmu ainu, un nolēmi pagaidīt kādu atbildīgu personu, kas izdomātu, kas šādā situācijā jādara, - ja palaimēsies un izmantosi nevainīgā eņģeļiša sejas izteiksmi, tad prefekts pat varētu neuzskatīt Tevi par īsto vaininieku.

c. Variants, kas ir vēl garlaicīgāks par to, kas atrodas pie burta "b", ja vien tas vispār vēl ir iespējams, un kas tautā zināms kā "Garlaicīgs līdz nāvei:

i. Dodies meklēt prefektu.

ii. Kad to atrodi, stāsti, ka, pastaigājoties pa skolu, pamanīji briesmīgu ainu tieši tur, kur atrodas Tavs nedarbs.

iii. Aizved prefektu uz nozieguma vietu.

iv. Izbaudi pēcpusdienu.

d. Šis pavisam noteikti ir pats slapjākais un jautrākais variants, kura dēļ Tu varētu dabūt gripu, taču tas būtu tā vērts:

i. Paņem trepes.

ii. Izsit logu.

iii. Izkar trepes pa logu un rāpies ārā.

iv. Skrien pa taisno uz ezera pusi un paņem kāda nelaimīga garāmgājēja gumijas pili, ko uzliec uz galvas, lai maskētos - neviens netur aizdomās gumijas pīles, NEVIENS.

v. Iebrien ezerā.

vi. Tiec līdz otram krastam un uzveļ savu līdzpaņemto Robina Huda tērpu un tēlo, ka esi ieradies uz Cūkmiestiņa karnevālu.

UZMANĪBU! BK neatbild par sekām gadījumā, ja šāda masku balle nenotiek.

Ļauno Uzvalku īstenās pogas

Par uzraugu Tedu Rouzu zināmas daudzas baumas, taču BK pienākums ir ziņot tikai par pašām baisākajām un... reālistiskākajām.

Runā, ka viņš it nemaz nav cilvēks, viņš tikai ir pieņēmis cilvēka formu, lai Cūkkārpas audzēkņus masveidā nevajadzētu sūtīt uz Sv.Mango dziednīcas psihiatrisko nodaļu, jo patiesībā... viss viņa ķermenis sastāv tikai no acīm, kas kopā sastiprinātas garos pavedienveida kātos. Šie acainie pavedieni stiepjas viscaur Cūkkārpai, tādējādi viņš var materializēties jebkurā vietā, kur vien kāda no viņa acīm atrodas...

Jā, Teds Rouzs pavisam noteikti ir visur. Jā, viņš pavisam noteikti ir Cūkkārpas nerātņu lielākais bieds.

Tāpat kā Rouzs, arī kaķis Gregs ir aktīvu baumu un ticējumu avots. Audzēkņi mēļo, ka viņš vientuļos un tumšos pils kaktos slēpj nočieptās dvēseles. Runā, ka viņš tās iegūst, kad apguļas uz pergamenta ruļļiem, uz kuriem kāds nevērīgs un neapzinīgs cūkkārpietis uzraksta savu vārdu... Tāpēc BK, rūpējoties par Tavu dvēseli*, silti iesaka nerakstīt savu vārdu uz pergamenta, kā tuvumā atradies Gregs, pat tad, ja šis pergaments ir Tavs mājasdarbs... Diemžēl jābrīdina, ka daži pasniedzēji to nepieņem kā attaisnojumu mājasdarbu nepildīšanai.

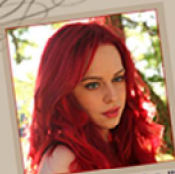
*Daži citi mēļo, ka tas tāpēc, ka mums (iedomājieties - mums BK) vajadzīgas dvēseles. Smieklī nāk par šādu domu.

Toties Vaskēzs ir tik noslēpumains, ka pat BK nespēj savākt par viņu sakarīgas ziņas. Jūs jautāsiēt kāpēc? Jo viņam ir kaut kas slēpjams, un viņam tas [slēpšana] padodas pat pārāk labi. Mums - BK uzticamajiem ziņotājiem - ir aizdomas, ka Vaskēzs ir no Azkabanas izbēdzis kultūrists - metamorfovampīrs, ar tiešām stabilu psihi.

Informācija par audzēkņiem, kuru klātbūtnē sīkziemniekiem der būt uzmanīgiem

Bez Panikas! jeb Cūkkārpas ceļvedis pirmziemniekam

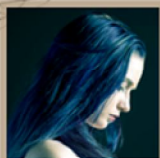

Vārds: Eliza
Uzvārds: Greja
Tornis: Slidenis, 6. gads

Ipašas pazīmes:

Pazīstama arī kā "Toma (jā, tas kurš profesors!) bijusī"

Meiteņu Vecākā, bet baumo, ka tas neliedz viņai rīkot alkīmijas eksperimentus uz dzīvniekiem. Varbūt tieši viņa ir vainojama pie SKK uzvarām? Jo katram sevis cenošam kalambola fanam ir jāzina vislaimes recepte!

Vārds: Evita
Uzvārds: Dēmo
Tornis: Slidenis, 5.gads

Ipašas pazīmes:

Pazīstama arī kā "Psihomaniaks"

Neiesakām nogaršot viņas piedāvātas mikstūras. Vai vispār tuvojies tuvāk kā 10 metru attālumā. Jo sevišķi situācijās, kad nav aculiecinieku

Vārds: Trents
Uzvārds: Viljamss
Tornis: Grifidors, 2.gads

Ipašas pazīmes:

Pazīstams arī kā „Igu bieds”

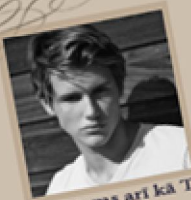
Hiperaktīvs un ārkārtīgi draudzīgs. Nē, bet nopietni – ja jums ir zināma metode, kā Trentam likt apraudāties vai vismaz viņu nokaitināt, dodiet BK ziņu! Mēs samaksāsim.

Vārds: Eleonora
Uzvārds: Ridlija
Tornis: Elšpūtis, 4.gads

Ipašas pazīmes:

EKK (orgiju komandas) kapteine un padauza. Baumo, ka profesors Ross esot viņas Sarakstā. Protams, tajā sarakstā, kas ir „Āpšu migas atjaunošana” petīcija. Nu ne jau tajā, kur ir viņas brālis!

Vārds: Skeizs Gvinplēns
Uzvārds: Flauerss
Tornis: Kraukļanags, 5. gads
Īpašas pazīmes:

Pazīstams arī kā TAS SKEIZS.
UZMANĪBU: Bīstams! Nebakstīt, nebarot, nekaitināt! Un
neaižņest uz savu īstabiņu, lai izrādītu mīlestību.

Vārds: Dominiks
Uzvārds: de Lesepe
Tornis: Slidenis, 3.gads

Īpašas pazīmes:
Pazīstams arī kā „le Derps” un „Traukdupata”
Nērga. Atklāti sakot, vienīgais iemesls, kāpēc šis miermīlīgais un
nesociālais čalītis ir „ļevērojamāko audzēkņu” sarakstā, ir viņa
paradoksālā un BK absolūti nesaprotamā popularitāte meiteņu
vidū. Starp citu, viņa harēms liek atgādināt, ka viņš ir jau aizņemts!

Vārds: Klāra Jasmīna
Uzvārds: Vesta
Tornis: Slidenis, 6.gads
Īpašas pazīmes:

Pazīstama arī kā „damzele nelaimē”

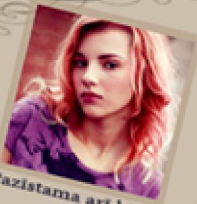
Uzmanību! Klāra kļūst bīstama gan sev, gan sabiedrībai, kad ir
nelaimīgi iemīlējusies. Un viņai ir tendence pārkāpt noteikumus, to
pat nenojaušot. Draudzieties piesardzīgi!

Vārds: Morgana
Uzvārds: de Andresa
Tornis: Slidenis, 3.gads
Īpašas pazīmes:

Pazīstama arī kā „Morkis”

Bridinājums: Ši čūska kodīs, ja to baksta ar sūdaiņu mietu. Savādāk
– galvenokārt nekaitīga.

Vārds: Lulū

Uzvārds: Njika Vinglesa

Tornis: Kraukļanags, 4. gads

Pazīstama arī kā „Luļķis”

Īpašas pazīmes:

Baumo, ka viņa ir kraukļanagu prefekte tikai tādēļ, ka skolas vadība vēlas viņu pāraudzināt. Nabaga vadība.

Vārds: Džeralds Arfeuss

Uzvārds: Nordstouns

Tornis: Elšpūtis, 3. gads

Īpašas pazīmes:

Pazīstams arī kā “Āpša un runča hiperaktīvais krustojums”

Ja pirmajā mirklī liekas normāls, tad pēc pirmās iemurrāšanās flirta vietā jāņem šie vārdi atpakaļ.

Vārds: Džeroms

Uzvārds: Rīdlijs

Tornis: Kraukļanags, 4. gads

Īpašas pazīmes:

Pazīstams arī kā „Krustdūriena meistare no Bosbatonas”

Meitenes, kad ir nepieciešama kleita ballēm, vērsieties pie viņa! Džeroms ir lielisks mājturība un citos rokdarbos. Un viņš pat neapgramstis jūsu apjumus, kad vajadzēs noņemt mērus – to izdarīs Leo!

Vārds: Beilija

Uzvārds: Mortjē

Tornis: Grīfidors, 7. gads

Pazīstama arī kā „Sieviete-duncis”

Īpašas pazīmes:

Reiz bijusi briesmīga Meiteņu Vecākā, tagad vienkārši briesmīga briesmone.

Vārds: Reo

Uzvārds: Vendīcijs

Tornis: Slidenis, 5. gads

Ipašas pazīmes:
(Elšpūšu vidū) pazīstams arī kā "Zīmulis"

SKK kapteinis un slideņu prefekts. Nudien, gandrīz vai jādodomā, ka šim jaunajam cilvēkam ambīcijas ir vairāk nekā savulaik Salazaram Slidenim! Ja neesi slidenis, sargies stāties viņam ceļā! Reo tevi izmantos, kā jau Satriecošajam Mērglim pienākas.

Vārds: Agnese

Uzvārds: Pulkstentiņa

Tornis: Elšpūtis, 4. gads

Ipašas pazīmes:
Pasaludinājusi sevi par „Sociālo inženieri”

Apmāta ar spēkpīrāgiem un kalambola vālem. Ļoti sabiedriska persona, kura labprāt gribētu, lai ar viņu uzsāk sarunu... Un pēc tam ar tevi veiktu sociālos eksperimentus.

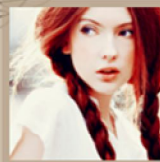

Vārds: Keitija

Uzvārds: Mortjē

Tornis: Grīfidors, 5.gads

Pazīstama kā „Otra Boleinu meita”
Ipašas pazīmes:
Viņa ir viss, kas nav Beilija.

Vārds: Gabrielle

Uzvārds: Steina

Tornis: Elšpūtis, 4.gads

Ipašas pazīmes:
Pazīstama arī kā „Brī Garšīgā!”

Uzmanību! Šī prefekte slimo ar reti sastopamu un ļoti bīstamu slimību - garlaicību -, kas ir ļoti lipīga. Nav ieteicams tuvoties.

Vārds: Atils

Uzvārds: Stārs

Tornis: Elšpūtis, 3.gads

Pazīstams arī kā „rokZVAIGZNE”
Ipašas pazīmes:
Nākotnē spēlēs Tavās kāzās. Pagaidām vienkārši elšpūtojas.

Vārds: Bendžamins
Uzvārds: Vaits

Tornis: Kraukļanags, 5. gads

Īpašas pazīmes:
(Meiteņu vidū) pazīstams arī kā „Bendžijs”, bet normāli cilvēki viņu sauc par Benu.

Kraukļanagu prefekts. Cūkkārpas audzēknēm jo sevišķi labi pazīstams. Viņš nedziesies tām pakaļ, jo kāda gan no tā jēga? Drīzāk ir otrādi – meitenes skrien pakaļ Benam. Pirmziemnieces gan var iļķties mierā, viņš ir gandrīz pilngadīgs un nešķiet ieinteresēts šādā veida attiecībās.

Vārds: Skots Naidžels Fransiss
Uzvārds: Skots

Tornis: Elšpūtis, 6. gads

Īpašas pazīmes:
Pazīstams arī kā “Skots (Skotijs) Skots no Skotijas” un “skots Skots”

Elšpūšu prefekts – it kā sakarīgs čalis, bet ar viņu kaut kas nav kārtībā... Taču pat BK nevar pateikt, kas tieši. Atliek vien Tevi brīdināt – esi uzmanīgs!

Vārds: Debora Lisjēna
Uzvārds: Evansa

Tornis: Slidenis, 2. gads

Īpašas pazīmes:

Pazīstama arī kā „Debija”

Baumo, ka viņai Skeiza ģēni NAV nākuši par labu. Salīdzinājumā ar savu divpumpāsu Sanamieļu „Saniju” noteikti!

Vārds: Felita Lisve
Uzvārds: Adegrade

Tornis: Kraukļanags, 7. gads

Īpašas pazīmes:
Pazīstama arī kā „ex-Viskaut kas”

Bijusi kalambola kapteine, bijusi prefekte, bijusi meiteņu vecāka un Freija vispār bijusi. Nākošgad būs bijusi cūkkārpiete. Padarīsim šo gadu viņai neaizmirstamu!

Vārds: Karls Adrians
Uzvārds: Ross
Tornis: Grifidors, 3. gads

Īpašas pazīmes:

Pazīstams arī kā “Aangs”

Direktora Rosa un Zēnu Vecāka Rosa mazais brālītis - izvairieties no Karluča apbizošanas! (Viņa mau tāpat ir par isu bizīzēm – jā, mēs esam to izmēģinājuši...)

DISKLAIMERIS:

BK atvairojas, ja kādu lasītāju no vecākajiem kursiem aizskāra, ka viņš nav ticis pieminēts šajā sarakstā. Iebildumus lūdzu rakstiskā veidā sūtīt uz prof. Alana Rosa kabinetu ar norādi par jūsu kontaktinformāciju un personas datiem, klāt pievienojot pielikumu ar savu nedarbu, grēku un līdzīgas informācijas uzskaiti. Pie jums drīz vien vērsīsies jūsu torņa vecākais. Un BK redakcija no sirds cer, ka tālākā notikumu attīstība būs pietiekami interesanta, lai jūs varētu iekļaut nākošajā avīžu izlaidumā.

Pirmziemnieku atklāsmes un nedaudz par statistiku trijos cēlienos

Pirmziemnieku stāsti

Kā reiz gudrie teica - "Mūžu ej un mūžu mācies!". Šie vārdi ir aktuāli arī burvju un maģijas pasaulē, kur katru gadu burvju aprindas papildina jauni Maģisko arodskolu audzēkņi.

Arī jaunie Cūkkārpas audzēkņi nav izņēmums - katram no viņiem ir savi sapņi, vēlmes un iespaidi saistībā ar pirmo pavadīto dienu jauno māju sienās. Jauno cūkkārpiešu pirmos piedzīvojumus un domas devās noskaidrot arī BK.

MARIO DĒMO, grīfidors

Mario izrāda lielu sajūsmu par Cūkkārpu: "Lielākā daļa pētījumu un ievāktās informācijas nestāvēja ne tuvu skatam, kas gaidīja, iekāpjot laivās. Neviena pilsēta naktī no putna lidojuma nestāvēja tuvu Cūkkārpai," Jaunekļa elpa aizrāvās pils varenības priekšā un skatiens bija pieklauts varenajai pilij, kas jau gadu simteņus nesatricināmi stāvēja uz vietas, turpinot izkopt savas senās tradīcijas. Pēc Mario domām, pils iekšiene un tās veclaičīgā elpa ir baudāmi saglabātas: "Nekur nevarēja redzēt izspraucamies kādas modernas lietas, lai bojātu skatu, kā tas parasti ir ar mūsdienu pilīm, kas ir pilnas ar elektrības vadiem un lētām, elektriskām lampām." Greznākā telpa pilī - Lielā zāle - raisīja Mario jaunas emocijas un dāvāja iepriekš neredzētus skatus, kas vēl ilgi glabāsies jaunekļa atmiņā kā

vienas no košākajām atmiņām no sava pirmā ceļojuma uz Cūkkārpu. Pret maģiskām lietām un arodskolas pastāvīgajiem iemītniekiem spokiem jaunais cūkkārpietis ir visai vienaldzīgs, jo bērnu no burvju ģimenes ar spocīgiem jociņiem par galvas nogriešanu diez vai pārsteigs.

Iegūtā vieta drošminieku - grīfidoru tornī puisī ļoti iepriecināja, bet viegla sirdsāpe par slīdeņa viltīgo prātu un godkāri vēl turpina mitināties Mario sirdī kā neliels neīstenots sapnis.

Savos nākotnes plānos Dēmo - jaunākais arī dalās ar lielāko prieku. Viņa mērķis ir sadraudzēties ar visiem cūkkārpiešiem, jo draugu no burvju pasaules pirms došanās uz Cūkkārpu puisim nebija. Kā apgalvo pats Mario, projekts par tēmu "Iegūt draugus Cūkkārpā" jau tiek īstenots. Jauneklis

apsolās sniegt katram jauniegūtajam draugam neirobežotu smaida daudzumu, tā apliecinot ne tikai savu draudzīgo būtību, bet arī atklātību un pozitīvismu.

Uz jautājumu par "nevēlamu" uzvedību Cūkkārpas sienās Mario atbild kā godbijīgs un pareizs skolēns - "Manos plānos ir nopelnīt daudz punktus savam tornim un palīdzēt pārējiem torņiem pelnīt labas atzīmes..." Mario gan ieminas par staigājošu gumijas lāci - gigantu, ko visu torņu audzēkņi varētu draudzīgi apēst, bet cik gan tas ir neprātīgi? Vairāk jau garšīgi.

Saviem jaunajiem cīņu biedriem grīfidors Dēmo novēl labas sekmes mācībās un paklausību attiecībā uz pieaugušajiem. Blakus tam viņš min arī tādu ikdienas procedūru kā zobu higiēnu, jo, kā pats Mario saka " ... burvjiem arī to jādara."

ESTELLE NOELA BLAKVEILA, slīdeņi

Estelle min, ka, lai arī cik ļoti satraucošs un no slīdēm izsītošs bija pirmais brauciens laivās, tas neiespaidoja viņas viedokli par redzēto - jaunā skola tik tiešām likās milzīga un ideja par apmaldīšanās iespēju bija visai reālistiska.

Kopumā jaunieši skolas tēls apmierināja. Gandarījums tika gūts arī no iešķīrotā torņa, kas tagad kļūs par meitenes jaunajām mājām. Tiesa, slīdene atzīst, ka ideju par iešķīrošanu Slīdenī ne viņa, ne viņas vecāki neapsvēra kā iespējamu. Protams, teikt, ka Šķirmice kļūdījās, mēs nevaram. Atliek vien domāt, ka vēl mazajā

Estelles sirdī mājā kas ļoti tuvs un izteikts slīdeņu daba. Varētu domāt, ka tas ir saistīts ar zaļo krāsu un piparmētrām.

Pirmais iespaidis bija liktenīgs un spēlēja pēc meitenes noteikumiem. Skola viņai acīmredzami iepatikās un var droši teikt, ka no šī mācību gada viņa gaida daudz interesanta un panākumiem bagāta. Tiesa, spriest par to Estellei vēl ir pagrūti.

Ir zināms, ka daudzi pirmziemnieki sola perfektu uzvedību, neapdedzinātas spalvas maģisko eksperimentu laikā un profesoru labvēlību pret sevi.

To pašu vēsta arī mūsu aptaujas viešņa, mēģinot parliecināt BK savā nostājā PRET vandālismu un jebkuru citu šī fenomena izpausmi skolas teritorijā: "Es nekad, dzirdat, nekad neiekuļos nepatikšanās vai neprātīgos notikumus! Par to, vai es sastrādāšu ko sliktu vai aizliegto, nevienam nevajag uztraukties." Atliek vien ticēt meitenei uz vārda un uzmanīgi vērot, vai ar tiem viņa nenonāks pretrunās pati ar sevi.

Uz atvadām pirmziemniece novēl saviem biedriem būt iejūtīgiem pret jaunpienācējiem -

pirmziemniekiem un izpalīdzēt visās bēdās un nesaskaņās. Skola ir galvenais ceļš, kas ved mūs ne tikai uz mūsu nākotnes

Arī Alts novērtēja Cūkkāpras majestātiskumu un izmērus: "Skola ir lielāka, nekā biju iedomājies. Tik lielas durvis kā Iejas zālei es nekad mūžā nebiju redzējis. Arī ar spokiem nekad nav bijusi saskarsme." Zēns vēl tikai iejūtas jaunajā vietā, tāpēc Cūkkārpas "mūžīgie" iemūtnieki - spoki - vēl neliek viņam mieru, turpinot uzvēdīt bailu sajūtu. Satraukties gan nācās ne tikai par spokiem, bet arī par Šķirošanas ceremoniju. Jaunais kraukļanags atzīst, ka ļoti pacilātas emocijas viņā raisīja Šķirmice: "Tā ir ļoti veca un gudra, tāpēc gāju uz šķirošanas soliņu ar lielu bijību." Tiekot pie sava torņa, jauniešus jūtas visai labi un

Pirmziemnieks Sandris nav izņēmums - jaunās skolas krāšņums salīdzinājumā ar ikdienas pelēcīgumu guva nepārprotamu pārsvaru, raisot jaunajā kraukļanagā interesi par skaistu, iepriekš neredzētu vietu. Tiesa, pierast pie skolas greznības vēl tikai nāksies, jo tā Sandrim ir sveša: "... Esmu pieradis pie daudz vienkāršākām lietām." Puisis, būdams īstens kraukļanags, ar nepacietību gaida pirmās stundas, kas spēs sniegt ieskatu par turpmāko mācību norisi un modeli. Par to, ka ir iešķirot gudro un atjautīgo tornī, jauneklis nesūkstas: "Es esmu ļoti, ļoti priecīgs, ka nonācu Kraukļanagos, jo vienmēr esmu gribējis tur tikt, jo man par tiem stāstīja labas lietas". Kā saka pats intervējamais, priekšā viņu gaida sapazīšanās ar saviem torņa

Dženiņas pirmās domas par Cūkkārpas bija visai nenoteiktas, bet var droši teikt, ka domu vētru galvā raisīja skolas majestātiskums

virgotni, bet arī uz iejūtības un labvēlības mājvietu. "Lai dzīvo piparmētras!" - skaļi piebilst Estelle, dodot mums jaunu pārdomas vielu

ALTS AIRUGS, kraukļanagi

atbalsta Šķirmices lēmumu, balstoties uz tās gudrību un pieredzi. Tomēr viņam pašam liekas, ka vislabāk viņš iederētos elšpūšu vidū. Uz jautājumu par puīša prognozēm jaunajam mācību gadam Alts atbild ar manāmu uztraukumu: "Es ceru, ka tas būs mierīgs un bez negaidītiem notikumiem. Man ir ļoti bail par mācībām, man ir bail no pasniedzējiem." Kraukļanags cer uz minimumu dialogu un maksimumu monologu pašam ar sevi. Jauneklis min, ka galvenais neprāts, ko varētu veikt, ir uzsākt sarunu ar meiteni. Atliek vien cerēt, ka gudrie torņa biedri spēs izpalīdzēt

SANDRIS SILIŅŠ, kraukļanagi

biedriem, jo, diemžēl, nevienu no viņiem Sandris vēl nav paguvis iepazīt. Neskatoties uz to, viņš jau ir paspējis sapazīties ar citu torņu skolēniem, kas pašu ļoti priecē. Runājot par jaunā gada prognozēm, Sandris atbild mums godīgi - traku un piedzīvojumu pilnu mācību gadu Cūkkārpā viņš nevēlētos. Iespaudu uz pirmziemnieku atstāja nesenie piedzīvojumi Notingemas apburtajā mežā. Acīmredzot, adrenalīna Sandrim vēl ir pietiekoši, lai izturētu bez piedzīvojumiem pēc iespējas ilgāk. Lidz ar to viņš atmet jebkuru domu par iespējamiem nedarbiem Cūkkārpā, kaut arī min, ka tas varētu būt viņam pa spēkam. Neskatoties uz to, ka nedarbi nav tas, kas mitinās kraukļanaga galvā, viņš

DŽENIJA ROBINSONE, grifidori

un varenība: "Milzīga, skaista skola. Nevaru vien sagaidīt šķirošanu..." Tieši ar šiem vārdiem jaunā cūkkārpiete

par piparmētrām un to, cik lielā daudzumā tās var iespaidot cilvēku un to iekšējo emocionālo fonu.

Altam nebaidīties un kļūt atvērtākam, tai skaitā arī iegūt dažāda dzimuma draugus.

Par savu galveno pienākumu Cūkkārpā Alts atzīst mācības, tur tad arī centīsies gūt labas sekmes. Tiesa, ir daži faktori, kas varētu apgrūtināt pienākumu izpildi, bet ar tiem puisis mēģinas tikt galā rītu cēlienos.

Jaunais kraukļanags novēl saviem torņa un skolas biedriem būt draudzīgiem, attiecīnot šo vēlējumu arī uz sevi. Kā papildinājumu iepriekš teiktajam puisis aicina ievērot visas ētiskās normas, kas būs labs sabiedrotais draudzīgu attiecību iesākšanai.

brīdina, ka nav no tiem mierīgākajiem pirmziemniekiem, proti, taktiskums un pareiza vārdu izvēle nav puīša stiprākais darbības lauciņš. Sandris nepieturas pie sabiedrības nostādītām normām, bet gan piekopj paša vēl nepilnīgo politiku, kas sevī iekļauj gan citu cilvēku mulsināšanu, gan aizvainošanu (protams, bez iepriekšēja nodoma).

Un tomēr - šie iemesli nav tā vērti, lai atteiktos no kontakta ar jauno cūkkārpieti. Tieši otrādi - pārbaudiet savu izturību un iemācieties ko jaunu, kas jums varētu ļoti noderēt!

Sandris novēl visiem cūkkārpiešiem neapmaldīties burvju mežos, jo tas sevī satur ne tikai piedzīvojumums, bet gan arī skriešanu un daudz, daudz kliedzienu (par pamatu tiek ņemta personīgā pieredze).

tika ieviesta savā jaunajā skolā.

Nokļūstot sev tikamajā tornī - grifidoros - Dženiņas pirmā pavadītā diena Cūkkārpā

kļuva vēl saulaināka: "Es biju starā, jo ļoti gribēju nokļūt grīfidorā. Biju pārlaimīga un visu laiku smaidīju." Atliek vien cerēt, ka jaunajā grīfidoru pārstāvē pietiks drosmes un bezbailības, lai stātos pretim ne tikai skolas, bet arī ārpus skolas sienu piedzīvojumiem. Uz doto brīdi meitene gan apgalvo, ka bezbailības viņā netrūkst, jo Dženija bez liekiem sirds

aizspriedumiem varētu pastrādāt kādu "netīru" darbiņu, kas varētu maksāt tornim dažus punktus un pēcstundas pašai likumu pārkāpējai. Neskatoties uz sparū, meitene negribētu aizrauties ar pārkāpumiem, jo cer uz veiksmīgu gada sākumu un turpinājumu, kas viņai ir visai nozīmīgi.

Pirmziemiece solās būt izpalīdzīga, sargāt savus draugus no visām iespējamām nelaimēm un piedāvā vērsties pie viņas jebkura jautājuma ietvaros. To pašu Dženija novēl arī saviem biedriem: "Mīļie Cūkkārpīši! Esiet draudzīgi un palīdziet viens otram. Klausiet profesorus un mācieties labi. Nestrādājiet daudz nedarbus!"

MIO vai MIMĪ? Atzīsties!

Pirmziemnieki, kā jau visi bērni viņu vecumā, ir ideju pilni. Šīs idejas var saturēt gan visai loģisku raksturu, gan arī pilnībā iziet no kopējās ierindas. Galvenais - laicīgi atklāt un uzrādīt gaismai jauno nerātneļu nedarbus, parādot viņiem, ka tas nav goda darbs.

Viena no šādām atklāsmēm uzmeklēja sevi pati mielasta laikā. Jauneklis, kurš sauca sevi par Mio Domingesu, īstenībā bija viņa māsa Mimī. Tas nošokēja ne tikai vadību un skolēnus, bet arī BK. Mēs devāmies noskaidrot īstenos nedarba iemeslus!

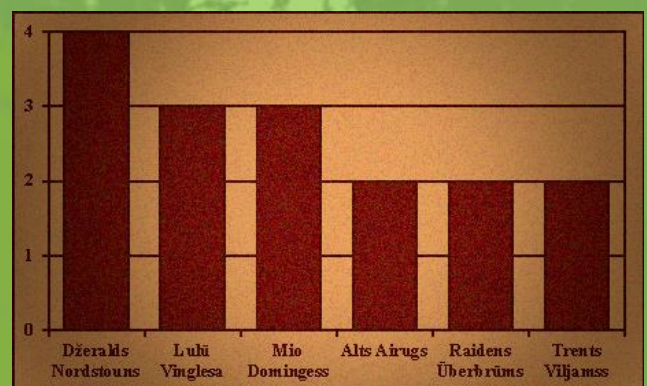
Bet pirms ķerties pie iemesliem, jānoskaidro paši pamati - Mio vai Mimī? Skolēns, kura vārds sākas ar butu 'M' apgalvo, ka Mimī. Kad pamati zināmi, jānoskaidro cēloņi. Mimī visu pavisam vienkārši noveļ uz bērnišķīgiem nedarbiem: "Es esmu bērns un kā visiem, vilina nedarbi." Turpinot izmeklēšanu, cenšamies noskaidrot, vai Mimī ir apmierināta ar padarīto un vai nav aizvainota uz skolas vadību, t.sk. Šķirmīci. Viņas atbilde norāda uz to, ka meitene apzinājusies, ka tam, ko dara, iespējamās sekas, taču rezultāta sasniegšana viņai bijusi svarīgāka par tām. Galvenais, ka sasniedzu to, ko vēlējos." Lai gan tālāk izprašājot noskaidrojas, ka, gadījumā, ja viņai radīties iespēja atgriezties Cūkkārpā, viņa to izmantos. "Visas iespējas ko piedāvā, ir jāizmanto." Tā runāja Mimī.

Amizantāko cūkkārpīšu TOP 3

Pirmziemniekiem tika piedāvāta iespēja izteikt savas domas par viņuprāt amizantāko Cūkkārpas audzēkni.

Top 3 izvērtās par Top 6 skolēnu ļoti dažādo viedokļu dēļ. Tika ievāktas 33 balsis, no kurām 17 sadalījās uz skolēniem, kas tā arī vairāk kā vienu balsi nesaņēma. Pārējās sešpadsmit sadalījās starp sešiem skolēniem: Džeraldū, Lulū, Mio/Mimī, Altu, Raidenu un Trentu. Trešo vietu savā starpā sadalīja Alts Airugs, Raidens Ūberbrūms un Trents Viļjamss; otrās vietas godu dalīja Lulū Vinglesa un Mio Domingess; Godpilno (vai amizantpilno?) pirmo vietu ieņēma Džeralds Nordstouns.

Mielasta dižķibeles: upuri & vainīgie

Vai dzirdēji baumas? Ķirbju sulā – jā, iespējams tajā, ko dzēri arī Tu, izskaidrojot savu neadekvāto uzvedību – kāds bija iejaucis ugunsviskiju! Neuztraucies, jo Tu pavisam noteikti nebiji vienīgais šīs nekrietnās dziras upuris. Īpašais, reibinošais kokteilis, kā sērga pārvietojās no rokas rokā gan brauciena, gan mielasta laikā, inficēdams arvien jaunus skolēnus. Tikmēr uzraugi to nemanīja vai varbūt izlikās nemanām, taču, lai vai kā, lietas labā darīts netika itin nekas. Bīstamā dzira pēc mielasta netika atrasta, un netika veiktas nekādas skolēnu pārbaudes, kas varētu sniegt informāciju par alkohola koncentrāciju dzērienā. Un, lai gan Iekšējās kārtības noteikumu piektais punkts skaidrā angļu valodā vēsta, ka ir AIZLIEGTS lietot alkoholu, tas neatturēja kādu no apreibinošā dzēriena ne vien lietošanas, bet arī izplatīšanas! Kas notika un kurš ir vainīgs – „Bubuļu kambaris” piedāvā atskatu uz mielastu un iesaistās nozieguma izmeklēšanā.

Ķirbju sulas un ugunsviskija kokteiļa upuri:

1. Vislielāko devu nejaukās sulas bija ieņēmis elšpūtis **Džeralds Arfeuss Nordstouns**, kurš pirmziemnieku vidū nu kļuvis pazīstams kā „nenormālais, kurš uzkāpa uz galda”. Un, ja ar pastaigu pa svaigi klāto galdu nebija gana, trešziemnieks atļāvās arī skaļā balsī deklamēt pilnīgas muļķības par torņa šķīstumu, glaimojot visiem pēc kārtas. Piedevām viņš vicinājās ar zizli un tostā „Par Elšpūti!” cēla pie lūpām tukšu kausu, pavelkot līdzī arī citus. Pēc visām minētajām izdarībām viņš izpelnījās kļūt par tā vakara visasāko skabargu Meganas O'Braienas pēcpusē, visvairāk aizkaitinot torņa vecāko ar neiedomāšanos novilkt apavus pirms episkā kāpiena, tādējādi nosmērējot viņas vismīļāko galdautu. Baumo, ka nabaga O'Braiena tik ļoti pārdzīvojusi par dzelteno galdautu, ka atteikusies no torņa vecākās amata un ieslēgusi depresijā, visu nakti apraudot notraipīto dārgumu.

2. Piedzirdītāja galvenais mērķis, šķiet, patiešām bijuši elšpūši, jo Nordstouns nebūt nebija vienīgais iereibušais. Ja viens, esot dzērumā, sniedz pompozas runas, citiem, nonākot tādā situācijā, rodas neglābjama vēlme apskatīt torņa galdu no apakšas, paostīt sēdošo kājas un piespiest vaigu elfu pulētajai grīdai. Pirmā zem elšpūšu galda laimi meklēt devās **Madelaina Sāra Ferengus**, kurai pavisam drīz pievienojās **Skots Naidžels Fransiss Skots**. Jā, tieši tā – āpšu nama prefekts arī bija kļuvis par ķirbju sulas upuri. Zinot, ka šis tipāzs, arī esot skaidrā, nav īsti normāls, nav iespējams noteikt, cik daudz dziras tobrīd atradās viņa māgā.

3. Lai cik neētiski tas būtu, apreibinošais kokteilis tika iebarots arī pirmziemniecei **Merilinai Vaterbugai**, kura, nespēdama paciest dzēruma izraisītās sajūtas, pie elšu galda sēdās ar asarām acīs un pēcāk palīda zem galda, visticamāk, vēlēdamās atbrīvot tā rīta brokastis. Glābt zāles grīdu steidzās visiem zināmā **Eleonora Ridlīja**, kura, būdama ķirbju sulas upuru skaitā, neveikli sasita galvu, liekot visam galdam nodrebēt. Un, ņemot vērā Džeralda stāvokli, šķiet, neiespējami bija no kāda malka izvairīties viņa draudzenei **Sofijai Fēniksai**. Šī elšpūte vispirms, esot eiforijas stadijā, nesaprotamu iemeslu dēļ kāseja smieklos, bet drīz vien, droši vien sajūtot nelabumu dūšā, meklēja mierinājumu pagaldē.

4. Ķirbju sulas sērga piemeklēja arī Kraukļanagu galdu, kur tā izpaudās ar visai līdzīgiem simptomiem. **Morgans Lazarus** jau pašā mielasta sākumā gluži kā mazs bērns ložņāja pa galdapakšu, te izlienot vienā, te otrā galda pusē. Un vēlāk, bīstamajai dzirai vēl joprojām atrodoties tuvumā, alerģiski reaģēja jauniesķīrotais apalītis **Alts Airugs**, kurš deva vaļu savām slienām. Kāda no tām, kā stāsta aculiecinieki, pat piezemējās pie profesores Smitas kājām, un torņa vecākās nopuņķošanas mēģinājums pirmajā skolas dienā nūdien nav veiksmīgākais skolas gaitu iesākums.

Arī jaunajai slīdenei **Estellei Noelai Blakveilai** pret šādu dziru pavisam noteikti ir alerģija, par ko liecināja zaļu, lapiņām pilnu matu parādīšanās uz mazgadīgās alkoholīķes galvas.

5. Diemžēl jau minētie pirmziemnieki nebija vienīgie mazgadīgie upuri. Kaitīgās dziras izraisīti ģībomis piemeklēja sīko **Adriamu Bruku**, vēl pirms tas tika līdz Lielajai zālei. Nogādāts slimnīcas spārnā, puisietis tika pie iespējas iešķīroties, kā arī varēja izgulēt dzērumu medbrālīša Dreika gādībā. Tik mazam, nepieredzējušam organismam jau vajag pavisam nedaudz!

6. Vienubrīd šķita, ka ar „snuķis lillā, mice pillā” varētu apdzejot pašu **Šķirmici**, taču Mio Domingess patiešām izrādījās meitene jebšu viņa māsa Mimī. Ķirbju sula ar lielu ugunsviskija koncentrāciju noteikti bija skuķes dzērienkartē, ja reiz reibumā šī iedomājās tēlot brāli. Un, zinot, ka alkohols atraisa mēli, Mimī bija kļuvusi par ķirbju sulas upuri arī šoreiz, jo atļāvās aizrādīt direktoram Rosam par vaļējām biksēm. Sīkāk par Domingesas situāciju lasi citā šī speciālizlaiduma lappusē.

7. No profesoriem pa drusciņai bija gadījies iekampt tikai **Gabrielam Moro** un **Alfredam Makeivonam**. Moro, ķirbju sulas varā zaudējis koncentrēšanās spējas, pirmziemnieku sarakstā palaida garām jauno kraukļanadzi Aroniju Karolīnu Lohnesu. Turpretī Makeivonam, kurš, kā zināms, ir pilnīgi

jucis gan dzērumā, gan skaidrā, pietika ar pavisam nelielu draņķa sulas devu, lai šis sāktu šaudīties, veicot, visticamāk, pirmo masu slepkavības mēģinājumu Cūkkārpas vēsturē. Baumo, ka viņš ir iesaistīts kādā teroristu grupējumā.

Cerams, ka vismaz **Kristians Alans Ross**, izziņojot satraucošo Trejburvuju turnīra vēsti, nebija ķirbju sulas iespaidā.

8. Un ... ja kādam šķita, ka arī kraukļanags **Skeizs Gviniplēns Flauerss** bija iereibis, pielēkdams kājās un veidodams scēnu ar Džeko Botu, tad ... nē, Skeizs ir agresīvs savā pamatformā.

„Bubuļu kambara” aizdomās turamie:

1. Skots Naidžels Fransiss Skots. Tieši tā – elšpūšu prefekts visā savā spozmē, pavisam iespējams, ir vainojams šajā drausmīgajā nodarījumā, tādēļ kļuvis par aizdomās turamo numur viens. Baumo, ka prefektam, visticamāk, izmantojot amata sniegtās priekšrocības, ir izdevies ievest skolas teritorijā kaut ko nelegālu. Āpšu sazvērmieciskie čuksti, šķiet, ir dzirdami visos skolas stūros. Daudzi ir atzinuši, ka redzējuši Skota nelegālo mantu, un tā esot pilnīgi un galīgi episka. Kāds cits bilst, ka sestziemnieks pavisam noteikti tikšot izslēgts, ja tas nāks ausīs kādam profesoram. Nav ilgi jāprāto, lai saprastu – runa, protams, ir par alkohola ienešanu vilcienā un skolas teritorijā. Un tie elšpūši, kas zina visu par šo noteikumu pārkāpumu, ir Skota līdzinātāji.

2. Morgans Lazarus un Džeroms Ridlijs. Šie neģēlīgie kraukļanagi ir dzirdēti pie svētku galda sarunājamies par alkohola ieviešanu skolā. Visticamāk, abi plāno ievest skolā vēl vairāk ugunsviskija un pamazām ievest visus mazgadīgos audzēkņus atkarībā. Mēs spējam noticeēt, ka Morgans ir uz ko tādu spējīgs, taču – Ridlijs? Elšpūšu Eleonoras draudzīgais, priekšzīmīgais brālis? Šķietami vieglāk ugunsviskiju iegādāties, protams, būtu pieaugušākajam Morganam, taču runā, ka galvenais ļaundaris esot bijis Džeroms, kamēr Lazarus – tikai aizrautīgs izpalīgs. Pie tam ugunsviskijs esot ievests no Francijas, un, kā zināms, franču alkohols ir brūvēts pēc īpašas receptes, padarot to vēl spēcīgāku.

3. Keitija Mortjē un Klāra Vesta. Šis jaunkundzes nokavēja mielasta sākumu, bet tādēļ vien jau nevienu neapvaino noziegumā, vai ne? Kā stāsta aculiecinieki, Klāra pat atzinusies noziegumā, pastāstot slīdeņu prefektam, ka abas esot atgriezušās vilcienā, lai paņemtu pāris mantas jebšu tur aizmirsto ugunsviskija/ķirbju sulas kokteili. Šāda versija varētu likties apšaubāma, taču tieši pēc abu draudzeņu parādīšanās, strauji pieauga iereibušo skolēnu skaits, iepriekš apdalītajiem arī tīkot pie dziras. Diez vai ar pēctundām būs gana, lai pārmācītu šīs rūditās noteikumu pārkāpējas.

4. Alfreds Makeivons. Lai arī ieskaitījām šo jukušo vīru nelaimīgo draņķa dziras upuru sarakstā, ir pilnīgi iespējams, ka tieši viņš ir visā vainojams. Zinot notikumus Stounbrukā, ir jābrīnās, kāpēc šis profesors vispār šogad atgriezies Cūkkārpā. Viņa paša iemesls, protams, ir zināms – piedzirdīt visus skolēnus, dažus nošaut un pārņemt varu mūsu skolā. Ķirbju sulas sakarā – šo nekrietnību pastrādāt viņam bija pavisam vienkārši, jo- kas var būt vieglāks par ugunsviskija iegādi vīrietim gados un tā noslēpšanu vilcienā, ņemot vērā pirmā septembra jēgu? Kurš gan turētu viņu aizdomās? Mēs.

5. Evita Dēmo. Jā, lai gan šīs zilmatainās slīdenes uzmanību mielasta laikā galvenokārt saistīja jauniešķirotās pirmziemnieces, neturēt viņu aizdomās būtu absurds. Zinot slīdeņiem raksturīgo viltību, nav brīnums, ka Dēmo realizēja ķirbju sulas izplatīšanu, iesmērējot to arvien jauniem upuriem, kamēr bez pārtraukuma rotaļājās ar Blakveilu, uzburot putniņus, niekojoties ar ēdienu un, kā atstāsta liecinieki, liekot visā vainot elšpūšus.

6. Reo Vendīcijs, Gustavs Sairems un Keirs Makkījs. Pēc tam, kad pats Slīdeņu nama prefekts Reo Vendīcijs bija beidzis apvainot noziegumā Mortjē un Vestu, viņš pats tika manīts, acīmredzami aizrautīgi sačukstoties ar torņabiedriem Gustavu un Keiru, kuriem ugunsviskijs pavisam noteikti nav nekas svešs. Klusi pārmītos vārdus kopā ar piesardzīgajiem skatieniem vairums aculiecinieku raksturo kā „aizdomīgu parādību”, un mēs zinām patiesību. Visticamāk, tobrīd visi trīs pārrunāja plāna izdošanos un apsprieda turpmāko ķirbju sulas kokteiļa izplatīšanu. Tādēļ uzmanieties, slīdeņi! Jūsu prefekts vēlas ietekmēt jūsu psihi un spriestspēju, lai spētu ar jums manipulēt un izmantot jūs kā marionetes savās viltīgajās spēlītēs!

7. Grifidori. Visi! Atskatoties uz visām mielasta nekārtībām, nonākam pie varen aizdomīga secinājuma – sarkanzeltaini klātais galds bija vienīgais, pie kura sēdošie, izņemot dažas pagaldes izzinātājas, nebija alkohola reibumā. Trents Viljamss bija hiperaktīvs kā vienmēr, Aludra de Mairāna – nevainīgi perfekta kā vienmēr, Demiens Džesse – garlaicīgs ... kā vienmēr. Pārāk normāli un ikdienišķi, vai ne? Tieši tas vedina mūs domāt, ka reibinošā dzēriena izplatīšana bija grifidoru pirksts, kurā sava loma bija katram jau minētajam, respektīvi – Trents novērsa uzmanību, Aludra piesedza, bet Demiens paveica melno darbu. Prasmīgi maskēts noziegums, tomēr var iztikt bez Puaro, lai to atšķetinātu.

Nu ko, lasītāj? Ja šobrīd esi skaidrā un uztver to, ko lasi, tad liec aiz savas mazās, mīlīgās austiņas – šajā skolā nevar uzticēties NEVIENAM! Nepieņem neko no citiem, jo viss ir bīstams! Pats galvenais - turi acis un ausis vaļā, un par visu dīvaino ziņo mums!

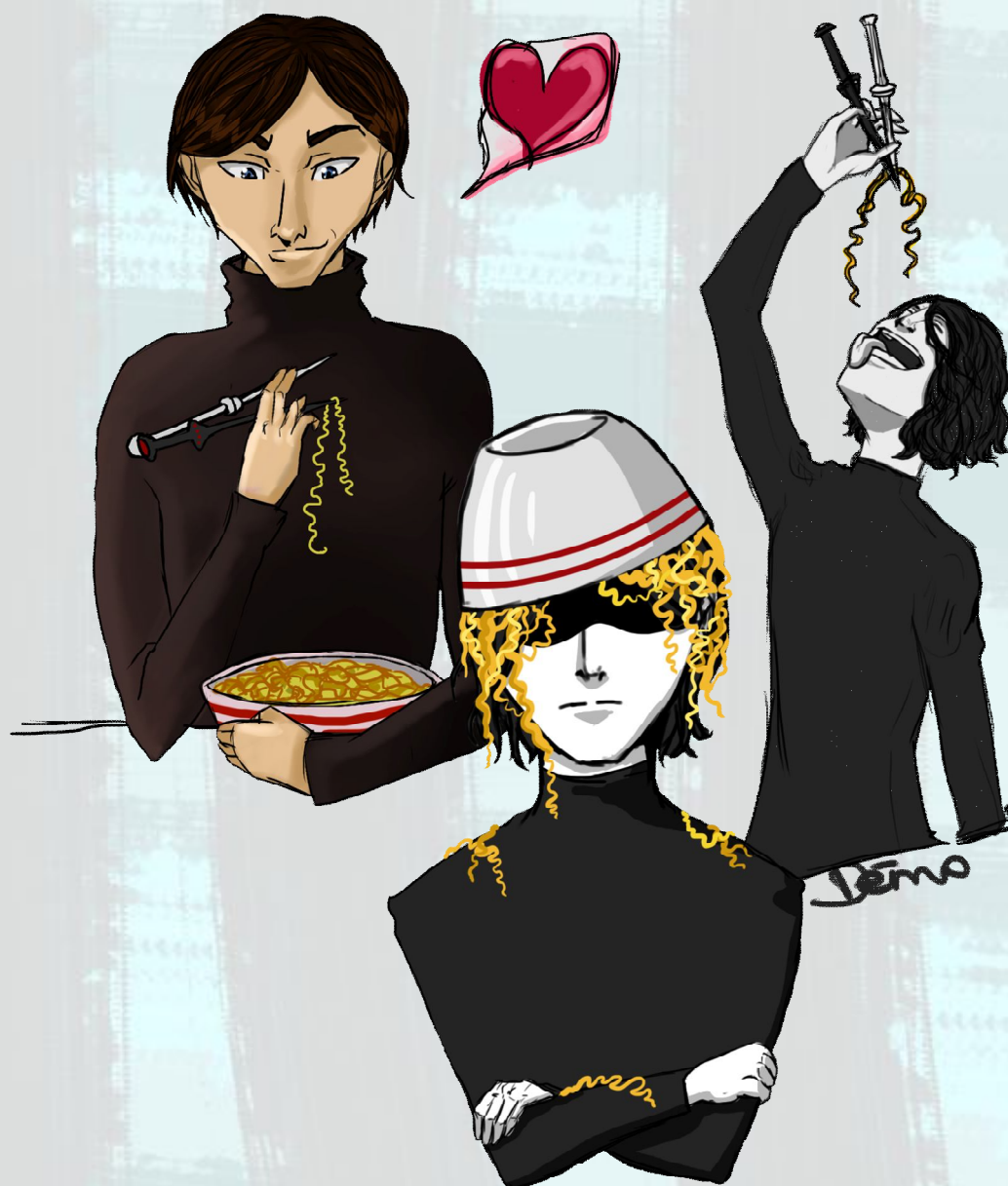
Citi sīkumi

Kā jau esam pieraduši, tad skolā neizpalikt bez dažādām mistērijām, kā, piemēram, „eksistenciālais” jautājums par to kāpēc profesoram Rosam ir divi zīžļi? Kurš gan nav ievērojis, ka mūsu jauniņais direktors dīžojas te ar baltu, te melnu zizli, liekot lasītājiem vērsties redakcijā jautājot, kādēļ tā?

Mēs, protams, šoreiz atteiksimies no spekulācijām par izrādīšanos, varas demonstrēšanu un Rosa aizraušanos ar Senās Japānas kultūru, kādēļ viņš savus zīžļus uzskata par zobeniem un grasās nēsāt divus kā piederības simbolu samuraju kārtai.

Mums ir radies pavisam cits, bet vienalga austrumniecisks skatījums uz Rosa Bosa zīžļiem, kuru arī piedāvāsim Jums.

P.S. Informācija pavisam ticama! Ross ir redzēts attēlotajās situācijās. To apliecina 3 vārdā nesaucami elfi.

Vēsture atgriežas - Trejburvju Turnīrs ir klāt!

Pirmā septembra mielasta lielākais pārsteigums bija tik liels, ka zālē sēdošie vēl trīsdesmit minūtes nevarēja nomierināties un pārstāt šo jaunumu pārspriest. Jā, runa ir par Trejburvju Turnīru, kuru Čūkkārpa ir nolēmusi atsākt. Lasītāji, ņem vērā, ka šī ir sensacionāla ziņa - Trejburvju Turnīrs ir izslavēti bīstams pasākums, kas vienmēr ir sagādājis tā organizatoriem, skatītājiem un censoņiem sāpes - arī burtiskas, kā to varētu pastāstīt 1294. gada skatītāji, kad tiem sagatavošanās procesā bija pūķis nolēmis, ka tribīnes ir pats labākais materiāls iekuram.

1294. gads ir svarīgs, jo tieši tad trīs Eiropas lielākās maģiskās izglītības iestādes - Čūkkārpa, Durmštranga un Bosbatona, nolēma aizsākt šo savadbīgo un slavenu tradīciju. Trīs censoņi, katras skolas pats labākais un iespaidīgākais pārstāvis, kurš piedalās visu trīs skolu veidotos uzdevumos un cenšas parādīt savas prasmes, spējas, attapību un pārdrošību.

Gadu gaitā ir piedzīvoti gan aizraujošāki, gan mazāk interesanti censoņi un uzdevumi, taču tie visi ir bijuši pakļauti dzīvības un veselības briesmām. Un tas ir arī tas, kas piesaista

vienkāršus skolēnus klūt par skolas censoņiem un riskēt, lai iegūtu kausu un vēsturisku nozīmītu. Adrenalīns un slava liek visiem padarīt sevi par pārdrošiem izmēģinājuma trusīšiem.

Vai atceries 1616. gada Turnīra rezultātu? Čūkkārpas skolēnu iecienītais Pulksteņa tornis tika pakļauts tik stiprai mitruma burvestībai, ka nespēja vairs noturēties un sabirza mazos putekļos. Kā iecienīts trešais pārbaudījums ir Labirints ar visdažādākajiem pārbaudījumiem, sekām un iznākumiem. Visi noteikti atcerās, ka pēc 1546. gada Turnīra Bosbatonas dārzs bija tik aizaudzis, ka veselus trīs gadus tajā nebija droši uzturēties un Herboloģijas nodarbības tika organizētas tikai vecākajiem kursiem ārpus telpām. Un nedrīkst arī aizmirst 1377. gada šļūdoni un ledus pūķu iesākto lavīnu Durmštrangā, kad viens no censoņiem bija par skaļu nošķaudījies, bet pūķi nolēma to imitēt pa savam, vien pūķu šķavas ir daudzkārt bīstamākas.

Katra no Turnīra skolām ir pilna ar potenciāliem censoņiem, katram ir savas stiprās un vājās puses, taču no katras skolas censonis būs tikai viens.

Vai Bosbatonai ies pa priekšu Marks Lisjēns, vai arī astotziemnieks Natanjēls Rašs? Varbūt tā būs Čūkkārpas bijusī audzēkne Elke Arsenā? Jeb tomēr septītzemniece Margareta Regeta?

Durmštrangai, ar tās disciplīnu, fizisko sagatavotību un pārgājieniem ir daudz labu kandidātu - Čūkkārpas pašas aizgājuši Adelīna Martinesa, vai arī Rojs Rošē? Varbūt Amanda Olsena vai Deivids Hamiltons?

Un kā ar Čūkkārpu? Vai tas būs kraukļanags Džeroms Ridlijs, vai Morgans Lazarus? Varbūt slīdenis Rafaēls Olivalds vai vēl kāds, kas sirdī lolo cerību klūt par censoni, taču skaļi to nav pateicis? Vai tā būs grīfidore Beilija Mortjē, slīdene Drū Franko, vai varbūt elspūtis Lukass Vilknadzis?

Kandidātu atlasī un kritērijus visi gaida ar nepacietību un potenciālie kandidāti jau laikus meklē sev reklāmas kampaņas menedžerus, plakātu zīmētājus, saukļu kliedzējus un citus atbalstītājus. Lasītāji, zinu, ka vismaz viens no jums kļūs par Čūkkārpas censoni. Redakcija novēl tev spēku, izturību, izmanību un ļoti daudz veiksmes.

Kā ne-pavadīt laiku Cūkkārpā

Piektdienas vakars. Koptelpa.

Nekad vēl citi cilvēki nav bijuši tādi draņķi, kādi viņi bija šodien. Bet tas ir loģiski, jo ar katru dienu paliek arvien sliktāk. Toties šodien atkal ir draņķīgākā nedēļas diena, piektdiena, kad visi šajā tornī dzīvojošie cenšas apdzerties. Es neciešu to smirdoņu, kad viņi vāļājas pa koptelpu un mīcas. Biju cerējis, ka šogad tas beigsies, jo āpšu mīga ir ciet, bet nē – tā rudmatainā padauza ar visiem sev piederošajiem

drauģeļiem tik un tā kaut ko paspēj uzrīkot. Stulbais Ross, nebūtu slēdzis ciet Āpšu mīgu, nebūtu man jākvērn koptelpas stūrī un jāskatās, kā viņi tur ņemas. Nevar pat papildīt mājas darbus, ko ir uzdevuši pasniedzēji. Maģijas vēstures mājas darbs ir vienkārši šausalīgs, turklāt Makeivons pats vienmēr izskatās tā, it kā tikko būtu apciemojis Smitas 4.siltumnicas tālāko galu.

Vispār ir sajūta, ka kopš Meganoids no mums atteicās, dzīve paliek arvien sliktāka. Viņa ar to Donaldsonu lika man apsvērt, vai labāk nebūtu bijis tad, ja es vasarā būtu uztaisījis pašnāvību, lai nebūtu šeit vairs jāatgriežas, bet Ross kā direktors ir sliktāks. Daudz sliktāks. Iesperšu kādam pirmziemniekam un iešu gulēt. Derdzas.

Sestdiena. Zēnu tualete.

Es neciešu sestdienas. Visi tad staigā apkārt ar priecīgām sejām, izlikdamies, ka viss ir labi, kaut gan labi apzinās, ka viņu dzīve ir viena liela sūdu bedre un par to pārējiem ir nospļauties. Dzirdot, kā divi no tiem purniem, kas tepat spoguļojas un kārto matus, runā par to, ka tūlīt ies spēlēt kalambolu, es gribu pieplakt pie poda un vemt. Nekad

nebiju domājis, ka slīdeņi var būt tik narcistiski. Nepiepūlēšos, lai uzskatītu sevi par empātu, jo tagad šis vārds ir modē, visi uzskata, ka spēj izprast citus, bet tagad jau starp savējiem valda kaut kāds sviests. Pirms viņi te ienāca, mazgāju rokas un nepasmaidīju, tie maitas krāni mani apšļakstīja, kad es pateicu, lai

viņi man sāk ūdens vietā iztecināt banānu pudīņu, ja jau viņi iespēj visu, pat būt laipni. Viņiem laikam ir ļoti slikti ar humora izjūta. Tagad esmu slapjš un saslimšu, jo šajā skolā nav nekādas apsildīšanas un par buršanos ārpusstundu laikā jau esmu vienreiz dabūjis pēcstundas. Varbūt saslimšu un nomiršu.

Svētdienas rīts. Pūču tornis.

Nesaprotu, ko es esmu portretiem nodarījis. Mirušiem cilvēkiem nevajadzētu uz mani tā kliegt tikai tāpēc, ka es nesasveicinās ar katru no viņiem, saucot vārdā, kuriem jau sen vajadzētu būt izdzēstiem no cilvēku atmiņas. Var jau būt, ka viņi tikai savā starpā sarunājās, bet man tomēr šķiet, ka apzīmējumi „Smirdīgais āpsis,” „Kāpostpauris,” „Tava galva

nebūtu pietiekami laba nevienam zobenam” un „Tu, sīkpirdi, pieklājību māmuļa nemācīja?” bija domāti man. Ja es varētu, tad varētu visus šos draņķīgos ķēpājumus noraut no sienas un sadedzināt kopā ar Lietussargu koku, kas kopā ar gleznām ir viena no nejēdzīgākajām nejēdzīgās skolas lietām. Tagad sēžu un slēpjos, jo koptelpā atkal notiek kaut kas pārāk

saulains un neīsts. Nesaprotu, kāpēc viņi visu laiku smaida. It kā būtu sev protēzes ielikuši. Sasodīts, viena stulba pūce tikko nokārtojās man uz galvas. Tā resnule tagad sēž uz laktas un smīn. Tūlīt aiziešu izārdīt viņas plauktu. Visi pret mani izturas kā pret mēslu, bet es neredzu par ko smaidīt. Tāpat list. Velns ar visu.

Pirmdiena. Pārvērtību klase.

Redzot to opi man sāk šķist, ka viņš ir pārforsejis par pašpārvērtībām. Turklāt visi pret viņu ir pretīgi jauki, savukārt mani viņš novēro, it kā es būtu viņa māti nogalinājis. Tikai es esmu

nedaudz par jaunu, lai spētu nogalināt viņa māti, ņemot vērā, ka šis Reinsfords ir droši vien no viduslaikiem. Mācīt arī viņš neprot, kaut kāds filozofs ņerga. Es varētu labāk novadīt stundu, nekā tie visi

pajoliņi, kuri uzskata, ka pārvērtības ir lēts joks. Makeivons atkal izskatījās kā ripas sarījies, troļļi un gobliņi pavisam noteikti atrodas viņa dzimtas kokā. Var jau būt, ka viņam pašam tie troļļi acu

priekšā rādas. Tas, kā viņš runā jau par to vien saka. Pirmdienā ir viena no pašām labākajām dienām, jo tad

cilvēki ir kaut cik normāli, vairs netēlo, ka ir pārlaimīgi. Atkal nākot uz klasi mani portreti paspēja nolamāt vēl

sulīgākiem vārdiem, vajadzētu noraut mēli tam idiotam, kurš samācījis viņiem šos brīnumus.

Otrdienas pēcpusdienā. Atpūtas telpa.

Es tūlīt izcepšos. Kur var uztaisīt tik nejēdzīgu telpu kā šitā, te – Mazā atpūtas Ellīte, vai kā viņa tur saucās? Tikko paspēju divus sīkus grīdorus izdzīt ārā, šie sāka sūdzēties, ka grib izpildīt mājas darbus. Tas ir jādara koptelpā. Tā arī pateicu, ka varēja nodarboties ar orģijām Sarkanajā istabā, pirms Ross bija to aizklāpējis. Gan nav ne jausmas, vai viņi bija pirmziemnieki, vai otrziemnieki. Kāda starpība.

Tāpat sīki šmurguļi. Viens no viņiem izskatījās tā, it kā visas pasaules šķēres būtu salūzušas. Pats atkal šodien mikstūrās no tā Ešvorta paspēju pamatīgi norauties. Vai man vaina, ka viņš nespēj normālā, skaidri salasāmā rokrakstā uzrakstīt, ka vajadzīgas tikai divas žurku astes, nevis piecpadsmīt. Un tāpēc katls gandrīz uzgāja gaisā. Turklāt viens no torņa

biedriem paspēja pateikt, ka man esot slikta karma. Kas pie velna ir karma? Viņš tādām muļķībām tic vispār? Es nevienam neko sliktu neesmu nodarījis, kāpēc, lai man būtu slikta karma, aura vai par ko viņš tur muldēja. Ross atkal izskatījās tā, it kā viņam būtu kāds nošāvis kaķi. Kaut arī nošaut to kaķi arī droši vien būtu vislabāk.

Trešdienas vakars. Pie ezera.

Ja mani atradīs kāds uzraugs, tad es viņam uzlaidīšu pirmo lāstu, kādu atcerēšos. Vai nav vienalga, ka ir komandantstunda, it kā tas stulbais kalmārs, kuram vajadzētu būt skolas simbolam tā smadzeņu ziņā, varētu man nokost kāju. Ne jau es līdīšu iekšā ezerā vai skriešu uz Aizliegto mežu, kas izskatās pēc kaut kāda savvaļas zoodārza, kurā sasviesti visi neveiksmīgie burvestību eksperimenti. Un tos testrālus vadāšanai uz skolu vienkārši vajadzētu aizliegt. Tas liekas derdzīgi, kad velk tevi uz priekšu, bet tu neredzi kas. Gan jau, ka kaut kāds nolādēts azkabanas gūsteknis iejūgts tur.

Šodien ir pretīga diena. Atkal visi elšpūši staigā apkārt un smaida kā jaunas protēzes nopirkuši. Turklāt tas slīdeņu prefekts uz mani ir uzēdies, pats visu laiku skatīdamies, it kā gaidīdams, ka tūliņ nolikšu kādu maisu ar kontrobandas precēm viņam priekšā, lai uzreiz varētu uzlikt pēcstundas. Pilnīgi gribētu viņam aizdedzināt mantiju, lai vienreiz aizvāktu to pretīgo pārākuma izteiksmi no viņa sejas. It kā tas, ka viņa fizionomija aizdomīgi līdzinās torņa simbolam, spētu viņu padarīt labāku, nekā citi. Šogad prefekti vispār pagādījušies stulbāki, nekā jebkad iepriekš. Nerunājot par to sarkanmaitano

zebieksti, kura visu laiku tikai rauc savu šņaucamo un neko nedara, turklāt tas čālis, kurš katru reizi uzvedas citādāk. Vajadzētu Smitai piegriezt zāles krājumus, lai puse skolas nestaigā lidinoties. Arī to kraukļanadzi vajadzētu nodot krāsainajos metālos, šī izskatās tā, it kā katru vakaru to vien darītu kā apgaitu laikā sēdētu pie spoguļa un izmēģinātu, kas labāk izskatās – kraukļa knābis vai ziloņa snukis. Es teiktu, ka viņai labāk būtu jāpaliek bez deguna, nevis jāstaigā apkārt šādai. Sajūta, ka viņa ir no cirka izbēgusi. Jāiet atpakaļ iekšā, lai tas slīdenis nepaķer, vai varbūt vēl labāk, tas kraukļanagu prefekts, kurš vazā visriņķi savas padauzas.

Ceturtdienas vakars. Koptelpa.

Pareģošana ir visnejēdzīgākais priekšmets, uz kuru man jebkad ir nācies būt. Iegāju iekšā un tā profesore, par daudz laikam bija kristāla tvaikus ieelpojusi, šī man pateica, ka ap mani ir slikta aura un ka es sestdien miršot. Pateicu, ka paldies, jau to zinu un viņa vairs var mani neapgrūtināt ar saviem pareģojumiem, kas, patiesību sakot, ir zirgērgļa mēsli, nevis kaut kas sakarīgs. Apžēlīgi viņa pateica, ka

pēcstundas man neuzlikšot, jo nav tik un tā vērts, ja es tās nepaspēju izpildīt. Laikam tas būs jāpasaka Rosam, lai viņš zina, cik jauki mēdz pasniedzēji rīkoties, lai arī es zinu, ka es visiem patīku. Tikai viņi visi ir tādi idioti, ka pat nav ar ko runāt. Turklāt tagad es sēžu un skatos, kā tā saulaino cilvēku varza skatās uz mani, it kā es būtu viņu mātes izvarojis un nogalinājis. Jau pirms pusstundas pateicu, ka

mīcīties viņi var iet uz guļamistabām vai kaut kur citur, ja viņus neapmierina, ka es mācos atrodies dīvāniņā pie kamīna. Tagad glūn uz mani. Pagaidiet, o, viņi nāk šurp. Beidzot viņi kaut kur aizvācās, es jau ilgi gaidīju šo mirkli. Laikam jau, ka viņiem pietika ar to, ka es uzspļāvu uz paklāja un pateicu, ka tas pats sagaida arī viņus, ja neaizvāksies. Sāka man teikt, lai atbrīvoju dīvānu. Stulbeņi.

Es jau nu darīšu ko gribēšu.
Tikai dienasgrāmatu gan viņi
paspēja izraut no rokām un
nodublēt. Ka es saku, tā

padauza ar visu savu baru
vienreiz paspēs norauties. It
īpaši tas psihiski nestabilais
čālis, kurš mielastā lēkāja pa

galdu. Lai lasa, lai lasa manu
dienasgrāmatu, varbūt
patiesība beidzot acīs kodīs.

Piektdienas rīts. Elšpūšu zēnu guļamistaba.

Pamodos no kaut kādas
gultas čikstēšanas un arī kaut
kādiem dobjiem būkšķiem. Tie
idioti pat nevar sešos no rīta

gulēt? Var jau būt, ka viņiem
ir par daudz dzeltenā asinīs.
Manas istabas durvis veras
vaļā. Kas notiek? Sāk nākt

iekšā kaut kāds bars ar
cilvēkiem, es...

BK ziņo, ka pēc šī ieraksta vairāk netika veikti, kā arī baumas par kārtējo elšpūšu īgņu mistiski izzuda. Šo dienasgrāmatu nodeva kāds slepens ziņotājs no elšpūšu torņa ar pieliktu klāt zīmīti: Nekad nestrīdies ar elšpūšiem!

Speciālizdevumu veidoja:

Mūžam interesantā un krāsainā komanda:

Redaktors – Bendžamins Vaits

Rakstu autori:

Slepenais ziņotājs Keza

Ēnās pazudusi Ēna

Padomdevēja MisKaste

Blēņas

Visuzmanīgākā CūkMārpla

Bezspārne

Malacis un Malacis

UN visi tie, kuri savas darbīgās rociņas pielikuši tapšanas procesā.

Māksliniece,

Vienmēr Jūsu burvīgā un neatkārtojamā

Hanna Pušabate

Izpalīgos ņemot arī karikatūristu - Dēmo.